NEUVOSTOLII

N:o 9

EN PUOLUE- JA HALLITUSVALTUUSKUNTA

KRAATTISESSA TASAVALLASSA

raattisessa tasavallassa kävi Neuvostoliitosta
onka johtajana toimi NKP:n KK:n ensimmäi-
n neuvoston puhemiehistön jäsen N. S. Hru-
en yhtenäisyyspuolueen keskuskomitean ja
hallituksen aloitteesta järjestetty vierailu
stui vaikuttavaksi osoitukseksi molempien
lisyydestä ja ystävyydestä ja oli omiaan
nen kuva esittää suurta kansalaisko-
neuvostovaltuuskunnan kunniaksi. Toi-
lbricht, Mikojan ja Grotewohl ajelulla

mme erikoiskirjeenvaihtaja A. Garanin.

MAAILMAN NUORISON

JA YLIOPPILAIDEN

VI FESTIVAALI

Ilmamerten linjalaivoja — ''TU-110'' (etualalla) ja ''Moskva''.

Kansikuvassa Maailman nuorison ja ylioppilaiden VI festivaalin avajaisjuhla Moskovassa, Keskusstadionilla. **Valok. A. Garanin, V. Kivrin ja J. Halip.**

AVARUUKSIEN HALKI

Valok J. Korolev ja J. Halip.

Ilmailumarsalkka
S. F. ZHAVORONKOV kertoo

Neuvostoliiton alue on sanomattoman laaja. Lännestä itään sen ulottuvaisuus on 11 000 kilometriä ja pohjoisesta etelään lähes 4 500 kilometriä. Jo yksistään tämä seikka vaatii liikennemuodoista nopeimman ja tehokkaimman — ilmailun — kehittämistä. Tässä yhteydessä sanottakoon, että kuluvan vuoden alkupuolella lentomatkustajaliikenne oli 52 prosenttia suurempi kuin viime vuoden alkupuolella. Moskovasta on nyt suora lentoyhteys noin kahdeksaankymmeneen Euroopan ja Aasian kaupunkiin. Monet linjat ovat tuhansien kilometrien pituisia.

Lähitulevaisuudessa Neuvostoliiton siviili-ilmalaivasto saa uusia, A. N. Tupolevin, S. V. Iljushinin ja O. K. Antonovin johdolla konstruoituja lentokoneita, sellaisia kuin ''TU-104 A'', ''TU-110'', ''Moskva'' ja ''Ukraina'', jotka ovat taloudellisia käytössä ja vastaavat kaikkia välttämättömiä mukavuus-, turvallisuus- ja nopeusvaatimuksia.

Lehtemme kirjeenvaihtaja on pyytänyt ilmailumarsalkkaa S. F. Zhavoronkovia lausumaan mielipiteensä näistä pikalentokoneista. S. F. Zhavoronkov kertoi:

— Lentokone ''TU-104 A'' on edeltäjänsä parannettu malli eroten siitä lentoteknillisten ominaisuuksien paremmuudella. ''TU-104 A:n'' enimmäisnopeus on 950—1000 ja tavallinen linjanopeus 800 kilometriä tunnissa. Lentoetäisyys on 3 000 kilometriä. Se onkin tarkoitettu kaukolinjoille ja on siinä 70 matkustajapaikkaa.

Kun ''TU-104:ssä'' ja ''TU-104 A:ssa'' on kaksi suihkuturpiinimoottoria, niin ''TU-110:ssä'' niitä on neljä. Tämä lentokone on tarkoitettu matkustaja-, matkatavara- ja postiliikennettä varten sisäisillä sekä kansainvälisillä linjoilla. Kulkunopeudeltaan ''Tu-110'' on yhtä hyvä kuin ''TU-104'', mutta voi ottaa tuntuvasti enemmän lastia, vaikka sen mittasuhteet ovat miltei samanlaiset. ''TU-110:n'' lentoetäisyys on 3 450 kilometriä. Matkustajille on pyritty luomaan kaikki mahdolliset mukavuudet, joten lento 12 000 metrin korkeudessa sujuu miellyttävästi. Matkustajaluvun suhteen ''TU-110'' lentokoneita on kahdenlaisia: toisissa on 78 ja toisissa 100 paikkaa. Mukavuus- ja taloudellisuusnäkökohtien ohella keksijät ovat huolehtineet myös täydellisestä lento-

(Jatkuu sivulla 5)

NEUVOSTOLIITTO

KERRAN KUUSSA ILMESTYVÄ KUVALEHTI

N:o 9

VENÄJÄN, SUOMEN, KIINAN, KOREAN, HINDIN, URDUN, ARABIAN, SERBOKROAATIN, ENGLANNIN, RANSKAN, SAKSAN, ESPANJAN JA JAPANIN KIELELLÄ

1957

NEUVOSTOLIITTOLAINEN PUOLUE- JA HALLITUSVALTUUSKUNTA SAKSAN DEMOKRAATTISESSA TASAVALLASSA

Elokuussa Saksan demokraattisessa tasavallassa kävi Neuvostoliitosta puolue- ja hallitusvaltuuskunta, jonka johtajana toimi NKP:n KK:n ensimmäinen sihteeri, SNTL:n korkeimman neuvoston puhemiehistön jäsen N. S. Hrushtshev. Tämä Saksan sosialistisen yhtenäisyyspuolueen keskuskomitean ja Saksan demokraattisen tasavallan hallituksen aloitteesta järjestetty vierailu oli varsin hedelmällinen. Se muodostui vaikuttavaksi osoitukseksi molempien maiden välillä vallitsevasta yksimielisyydestä ja ystävyydestä ja oli omiaan lujittamaan rauhaa. Ensimmäinen kuva esittää suurta kansalaiskokousta, joka pidettiin Berliinissä neuvostovaltuuskunnan kunniaksi. Toisessa kuvassa Hrushtshev, Ulbricht, Mikojan ja Grotewohl ajelulla Berliinissä.

Valokuvannut lehtemme erikoiskirjeenvaihtaja A. Garanin.

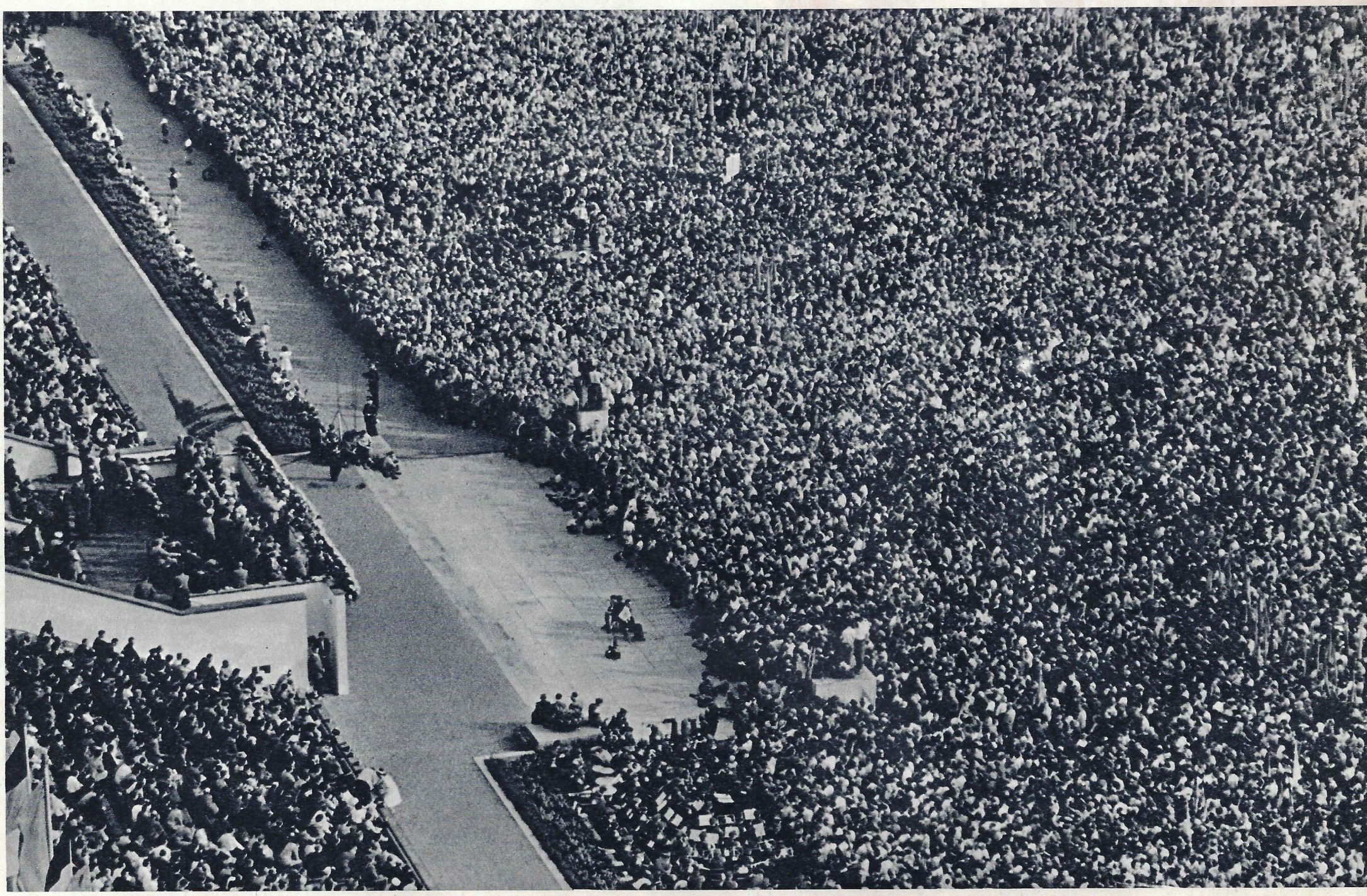

Sade ei estänyt Leipzigin työkansaa täyttämästä stadionia Neuvostoliiton puolue- ja hallitusvaltuuskunnan vieraillessa kaupungissa. "Meidän kansojemme, Neuvostoliiton ja Saksan kansojen välille on kasvanut sellainen ystävyys, että tällainen rankka sadekaan ei pysty huuhtomaan meitä eroon toisistamme", sanoi N. S. Hrushtshev stadionilla pidetyssä kansalaiskokouksessa.

Saksan demokraattisen tasavallan kansankamari. N. S. Hrushtshev piti kansankamarin istunnossa suuren puheen.

Neuvostovieraat kävivät Schwanebergin kansantilalla. Kuvassa Nikita Hrushtshev ja kansantilan johtaja Otto Strube katselemassa rehevää maissipeltoa, joka on kylvetty neuvostolaisilla siemenlajikkeilla.

Havainnoitsijan huomioita

TOSIASIAT TODISTAVAT "Suuri näkyy paremmin etäältä", sanoi venäläinen runoilija Sergei Jesenin. Kuta etäämmälle jäävät Maailman nuorison ja ylioppilaiden VI festivaalin päivät sitä selvemmin tajuamme sen merkityksen. Ranskan kansalliskokouksen jäsen, radikaalisen puolueen edustaja Léon Hovnanian kirjoittaa: "Moskovan festivaalin tapaiset rauhanomaiset yhdessäolot saattavat vain lieventää kansainvälistä jännitystä... Tämä nuorisofestivaali on tuloksiltaan varsin myönteinen: se on tehnyt murtuman keskinäisen epäluottamuksen muuriin." Samansuuntaisia arvioita ovat festivaalista antaneet muutkin objektiiviset tarkkailijat, samoin kuin sen osanottajat. He ovat tuhansissa haastatteluissaan ja artikkeleissaan yksimielisesti todenneet: "Se oli hyvä ja hyödyllinen asia!"

Näin tapahtui siitä huolimatta, että vissiä katsomusta edustavat oraakkelit ennustelivat festivaalin epäonnistuvan ja väittivät, että "Moskovaan saapuu pelkästään kommunisteja". Kaikkien ennustajien ei kuitenkaan ole suotu olla profeettoja.

Festivaalin yli 34 000 osanottajaa edustivat 131 maata ja yli tuhatta erilaista nuorisojärjestöä, mm. lukuisia opiskelevan ja urheilevan nuorison, samoin kuin uskonnollisten ja ammatillisesti järjestyneiden nuorten liittoja. Festivaaliohjelmaan sisältyi sellaisia arvokkaita tilaisuuksia kuin siirtomaanuorison solidaarisuusilta, työn juhla, atomiaseen kieltämistä vaativa mielenosoituskokous ym. Ulkomailta oli saapunut Moskovaan 987 kirjeenvaihtajaa, jotka jatkuvasti tiedoittivat juhlien kulusta lehdilleen. Festivaalin aikana järjestettiin 1 200 retkeilykäyntiä. Henkisiin kilpailuihin osallistui 3 100 nuorta kilpaillen 21 taidelajissa. Järjestettiin 670 konserttia, joiden yleisömäärä nousi viiteen miljoonaan...

Virallisten tilaisuuksien pelkkä luetteleminen ottaisi monta sivua. Mitkään tilastot eivät kuitenkaan voi antaa käsitystä kaikista tapaamisista, keskusteluista ja väittelyistä, joita Moskovassa ja sen lukuisilla kerhotaloilla, sen kaduilla ja toreilla, maanalaisen vaunuissa ja kotien vieraspöydissä tapahtui.

Keskustelijoiden mielipiteet eivät lähestulkoonkaan aina käyneet yhteen. Se olikin varsin ymmärrettävää, olihan festivaaliin saapunut paitsi eri rotujen ja kansallisuuksien myös mitä erilaisimpien mielipidesuuntien edustajia. Eräästä asiasta oltiin kuitenkin yhtä mieltä olipa puhe mistä tahansa: sosialistit ja radikaalit, kommunistit ja katolilaiset monarkistit ja tasavaltalaiset kannattivat kaikki rauhaa ja ystävyyttä. Nykyaikainen tekniikka lyhentää välimatkoja ja pakottaa ihmiset yhteistuumin pohtimaan turvallisuuttaan. Japanissa kuolee ihmisiä vielä tänäänkin niiden pommien johdosta, jotka siellä räjäytettiin kaksitoista vuotta sitten. Japanilaistyttö Hisako Nagata, joka oli joutunut kokemaan tuon atomitragedian ja kadottanut omaisensa Hirošimassa, piti Moskovassa puheen puolelle miljoonalle ihmiselle, jotka olivat kokoontuneet vaatimaan atomiaseen kieltämistä. Monet itkivät kuunnellessaan hänen kertomustaan ja kaikki päättivät: sen ei ole sallittava toistua!

Festivaalin aikana tapahtunut kanssakäyminen osoitti avomielisyyden ja luottamuksen auttavan yhteisen kielen löytämistä ja niin tuiki välttämättömän yhteisymmärryksen aikaansaamista. Ranskalainen kirjailija Jean-Pierre Chabrol kirjoitti: "On mahdollista, että uusien aatteiden kannattajat eivät palaa Moskovasta entistä kiihkoontuneempina, mutta sieltä palaa enemmän kirkkaita silmäpareja, vähemmän kammittuja aivoja ja useampia ojennettuja käsiä."

Monet festivaalin osanottajista, jotka olivat ensimmäistä kertaa Neuvostoliitossa, saivat nähdä neuvostoihmisiä omin silmin, käydä heidän kotonaan ja työpaikoillaan. Tällainen tutustuminen hälventää ennakkoluulojen ja sumutuksen myrkyllistä ilmapiiriä. Sudanilainen ylioppilas Ali Bedawi sanoikin: "Ennen saapumistani Moskovaan pidin venäläisten vakuutteluja pyrkimyksestä rauhaan ja ystävyyteen vain propagandana. Nyt olen havainnut, että poikkeuksetta kaikki neuvostoihmiset todellakin haluavat rauhaa ja ystävyyttä." Ehkä sekin merkitsee jotain, että Ali Bedawin käsitys lankeaa yhteen Lontoon Timesin sanojen kanssa: "On eittämätöntä, että huomattava

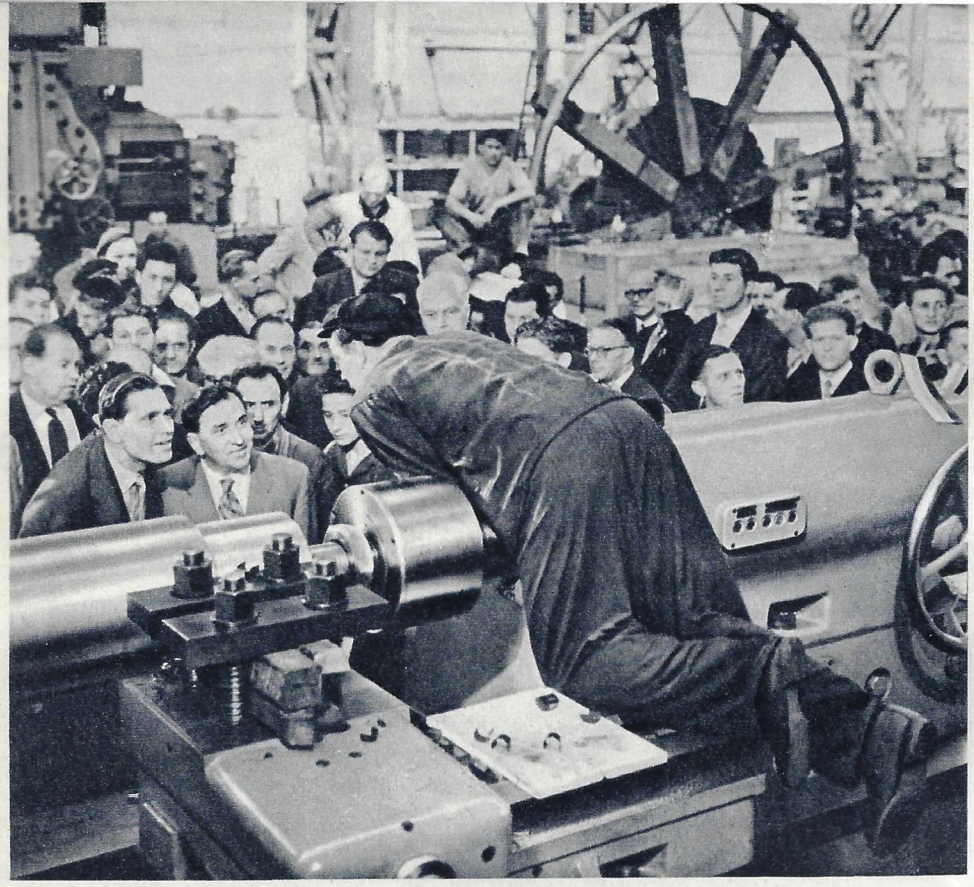

Neuvostovaltuuskunnan jäsen, Ammatillisen keskusjärjestön puheenjohtaja V. V. Grishin Leipzigin konepajalla keskustelemassa työläisten kanssa.

Juna liikahtaa. Neuvostovieraat lähtevät sydämellisten jäähyväissanojen saattamana paluumatkalle kotimaahan.

Neuvostoliitossa juhlittiin Indonesian tasavallan julistamisen 12-vuotispäivää. Moskovassa pidetyssä juhlatilaisuudessa puhui Indonesian lähetystöneuvos I. Mahdi. **Valok L. Porter.**

Moskovassa käydyt neuvostoliittolais-syyrialaiset neuvottelut ovat menestyksellisesti päättyneet. Syyrian tasavallan valtio- ja puolustusministeri H. Azem kättelee SNTL:n ministerineuvoston varapuheenjohtajaa I. I. Kuzminia. Yhteinen tiedonanto Syyrian hallitusvaltuuskunnan oleskelusta Neuvostoliitossa on juuri allekirjoitettu.
Valok. V. Kivrin.

Intian itsenäisyyden julistamisesta on kulunut 10 vuotta ja vuoden 1857 kansallisesta kapinasta 100 vuotta. Intian kansan merkkipäivien kunniaksi Moskovassa pidettiin kansalaisjuhla.
Valok. L. Porter.

osa festivaalivieraita vie Moskovasta sen varman vakaumuksen, että Neuvostoliiton politiikan maailmassa sanelevat yksinomaisesti rauhan ja ystävyyden näkökohdat."

Moskovassa päättynyt festivaali jatkuu maapallon kaikilla kulmilla, jonne sen osanottajat ovat kuljettaneet tässä suuressa nuorisojuhlassa vallinneen ystävyyden ja luottamuksen hengen.

KEN HALUAA HÄN NÄKEE

Saksan demokraattisessa tasavallassa kävi elokuussa Neuvostoliitosta puolue- ja hallitusvaltuuskunta. Sen vierailu kesti kahdeksan päivää, jotka olivat täynnä unohtumattoman sydämellisiä yhdessäoloja ja kohtaamisia kaupunkien ja maaseudun työtätekevien, kulttuuripersoonallisuuksien sekä puolue- ja valtiomiesten kanssa.

Ken haluaa nähdä hän näkee, että Neuvostoliiton ja Saksan kansat ovat astuneet eilispäivän epäluuloisuuden ja vihamielisyyden ylitse ja rakentavat suhteitaan rauhan ja ystävyyden perustalle. Se on historiallisesti merkittävä tosiasia, joka on huomioitava pahansuovissakin piireissä, se on esteenä voimille, jotka haluaisivat päästää valloilleen uuden sodan. "Neuvostoliiton ja Saksan kansojen välinen rauha ja ystävyys on avain rauhan ja turvallisuuden lujittamiseen Euroopassa, eikä vain Euroopassa", korosti N. S. Hrushtshev vierailun yhteydessä.

Neuvostoliittolais-saksalaisten neuvottelujen aikana havaittiin, että osapuolten välillä vallitsee edelleen täydellinen yksimielisyys molempien maiden sisäisen ja kansainvälisen tilanteen arvioinnissa, samoinkuin kummankin noudattaman ulkopolitiikan suhteen. Neuvostoliiton puolue- ja hallitusvaltuuskunnan käynti Saksan demokraattisessa tasavallassa lujitti entistä enemmän sosialistisen leirin yhtenäisyyttä, joka perustuu proletaariseen internationalismiin, uskollisuuteen marxismin-leninismin aatteille sekä tasa-arvoisuuden, riippumattomuuden ja veljellisen keskinäisavun periaatteille.

Sosialististen maiden yhtenäisyyttä oli omiaan lujittamaan myös se tapaamis- ja neuvottelutilaisuus, joka pidettiin NKP:n KK:n ja SNTL:n hallituksen valtuuskunnan sekä Jugoslavian kommunistien liiton keskuskomitean ja Jugoslavian federatiivisen kansantasavallan hallituksen valtuuskunnan välillä.

YSTÄVÄN APUA

Pyrkimyksemme hyvien suhteiden aikaansaamiseen ei rajoitu vain lähinaapureihin ja hengenheimolaisiin. Me haluamme elää sovussa kaikkien maiden kanssa, olivatpa ne yhteiskuntajärjestelmiltään millaisia tahansa. Niinpä Moskovassa on käyty neuvotteluja taloudellisen ja teknillisen avun antamisesta Syyrian tasavallalle kansallisen taloutensa kehittämiseksi ja tavaroittensa menekin turvaamiseksi. Syyrian hallituksen valtuuskuntaa johtanut Khaled Azem on lausunut näiden neuvottelujen johdosta: "Moskovassa meille esitetyt periaatteet ja ehdot voi hyväksyä mikä maa tahansa, niin suuri kuin pienikin, sillä mainituissa ehdoissa ei ole vähäisintäkään pyrkimystä loukata riippumattomuuttamme. Se on ystävän apua ystävälle, veljen apua veljelle."

Neuvostoihmisiä elähdyttävä veljeys muiden maiden kansoja kohtaan on ilmennyt myös eri maiden kansallispäivien laajana juhlintana Neuvostoliitossa. Mainittakoon erikoisesti Intian itsenäisyyden ja vapauden 10-vuotispäivän, Korean vapautumisen 12-vuotispäivän, Indonesian tasavallan julistamisen 12-vuotispäivän sekä Romanian vapauttamisen 13-vuotispäivän vietto.

UUSIIN ASUNTOIHIN

Eräs täällä käynyt ulkomaalainen huomautti Moskovan muistuttavan nostokurkien lukuisuudessa satamaa. Se on totta: Moskovassa rakennetaan paljon. Joka päivä luovutetaan asutteille keskimäärin kaksi sadan huoneuston taloa. Eikä rakentaminen suinkaan rajoitu vain Moskovaan. Ensimmäisenä sodanjälkeisenä kymmenvuotiskautena suoritettujen kunnostus- ja rakennustöiden tuloksena huonetiloja valmistui 50 prosenttia enemmän kuin niitä oli Venäjän kaupungeissa ennen vallankumousta. Se on kuitenkin vielä vähän. Siitä johtuen kommunistisen puolueen keskuskomitea ja ministerineuvosto tekivät äskettäin päätöksen asuntotuotannon laajentamisesta. Siinä hahmoiteltu jättiläisohjelma asettaa tehtäväksi täyttää asuntovajaus lopullisesti 10—12 vuodessa. Jo 1960 huonetiloja valmistuu kaksi kertaa niin paljon kuin tänä vuonna, vaikka tänäkin vuonna uusiin asuntoihin muuttaa lähes 4 miljoonaa neuvostokansalaista!

Festivaalipäivät olivat täynnä vilkasta keskustelua.
Valok. J. Bagrjanski ja J. Tshernyshev.

Viidensadantuhannen ihmisen mielenosoituskokous rauhan ja ystävyyden puolesta Maneesin torilla ja lähikaduilla.
Valok. J. Korolev.

Moskovalaiset tervehtivät riemukkaasti maapallon kaikilta puolilta saapuneita nuoria. Kuvassa Jugoslavian valtuuskunta matkalla festivaalin avajaisiin. **Valok. M. Gankin.**

YMMÄRTÄÄKSEMME PAREMMIN TOISIAMME...

— Pitäisikö YK:n peruskirjaa muuttaa? Miksi monet kansat eivät ole vielä saavuttaneet itsenäisyyttä? Miksi Afrikassa ja Aasiassa vuodatetaan verta? Milloin 600-miljoonainen Kiina saa sille kuuluvan paikan YK:ssa?..

Näitä ja monia muita pulmia pohdittiin kuudennessa nuorisofestivaalissa. Festivaali ei siis ollut pelkkää juhlintaa; maailman nuoret käyttivät sen aikana kaikkia tilaisuuksia tuodakseen esille ajatuksiaan ja tunteitaan, huoliaan ja epäilyksiään, keskustellakseen uusien ystäviensä kanssa, oppiakseen heiltä jotain ja antaakseen heille jotain omasta kokemusvarastostaan.

Terävimpinä kysymykset nousivat esille keskusteluissa ja väittelyissä, joita käytiin lukuisissa ylioppilaiden seminaareissa, kymmenissä eri ammatti- ja harrastelualojen kokouksissa, kansainvälisessä ylioppilasklubissa, jossa kävi festivaalin aikana noin satatuhatta nuorta, samoin kuin korkeakouluissa, tuotantolaitoksilla sekä Moskovan ulkopuolella sijaitsevilla kolhoosija neuvostotiloilla. Voidaan siis sanoa — kaikkialla. Puheet koskivat kansojen rauhan ja ystävyyden turvaamisen keinoja, maataloutta ja teollisuutta, oikeusoppia ja atomivoiman käyttämistä, rakennustaidetta ja musiikkia, kirjallisuutta ja elokuvaa, luonnontiedettä ja filosofiaa. Sellaisetkin hiljaisuutta ihannoivat yksilöt kuin sunnuntaikalastajat — jotka kokoontuivat muutamien kymmenien kilometrien päässä Moskovasta sijaitsevalle Istran sääntelyaltaalle — puhkesivat hekin puhumaan ja pelkäämättä kalojen säikkyvän panivat äänekkäästi vastalauseensa atomisodan uhkalle.

Eräässä Moskovan yliopiston luentosalissa käytiin kolme päivää kovaa sananvaihtoa ihmisoikeuksista. Lainopin ylioppilaat väittelivät rikollisuuden torjumisesta, agression ehkäisemisestä, kansainvälisen ilmapiirin tervehdyttämisestä ja yleensä siitä, mitä olisi tehtävä, jotta ihmiskunta voisi rauhallisesti katsoa tulevaisuuteen.

Keskustelun osanottajat kuuntelivat suurella myötätunnolla mm. länsiafrikkalaisen neekerin Philip Aderin puhetta. Se oli katkonaista, mutta tuli sydämestä. Hän sanoi: "Minun kansani ei pysty ratkaisemaan minkäänlaisia yhteiskunnallisia ongelmia niin kauan kuin sen kädet ovat vieraiden maiden kahlitsemat... Meidän nuorisolla ei ole oikeutta kouluopetukseen. Läpsemme näkevät nälkää... Kertokaa kaikille kotimaissanne, että meidän kansallamme ei ole elämän valoa ja iloa — Vapautta."

Siirtomaiden edustajien puheenvuorot saivat lämmintä suosiota useimmilta läsnäolijoilta. Vain muutamat englantilaiset ja ranskalaiset ylioppilaat pidättyivät taputtamasta. Eräs heistä, englantilainen Neilot, nousi puhujakorokkeelle ja sanoi:

— Englanti ei ole kommunistinen maa, mutta sitä ei voida sanoa myöskään kapitalistiseksi. XIX vuosisadalla se oli tosiaan siirtomaavalta. Maailmassa vallitseva kolonialismi on nyt toisenlaista. Sanoisin sitä "demokraattiseksi kolonialismiksi". Se on hyödyksi...

Kenelle "demokraattinen kolonialismi" on hyödyksi, siitä ei päästy selville, koska puhujan sanat hukkuivat ällistyksen ilmaisuihin, kuului jopa välihuutoja: Onko se "demokraattinen kolonialismi", joka ampuu itsenäisyytensä puolesta taistelevia kansoja Omanissa ja Algeriassa?!

Eräs toinen länsimainen ylioppilas, joka keskusteli nuoren kiinalaisen perämiehen kanssa Kiinan demokratiasta, sanoi:

— Jos Kiinassa vallitsee demokratia, niin miksi siellä ei hallitus muutu?

Kiinalainen nuorimies naurahti:

— Miksi sen pitäisi muuttua, jos se toimii hyvin ja johtaa maata eteenpäin!

Puolan ja USA:n valtuuskuntien yhdessäolotilaisuudessa nuoren puolalaisen A. Drazdzinskin ja new-yorkilaisen ylioppilaan Ted Creedmanin välillä kehkeytyi keskustelu liikkumisvapaudesta. Puolan edustaja sai siinä puhtaan selkävoiton.

— Voin kutsua teidät nyt Varsovaan. Takaan että saatte viisumin. Voitteko te puolestanne kutsua minut New Yorkiin?

— En, sitä en voi — vastasi amerikkalainen. — Mutta toivon voivani tehdä sen joskus tulevaisuudessa.

...Maailman nuorison ja ylioppilaiden VI festivaalin valmistelukomitean alaisuuteen järjestettiin löytötavaratoimisto. Se palautti ulkomaisille festivaalivieraille useita satoja unohdettuja valokuvauskoneita, kadotettuja kelloja, koruja, lompakoita, käsilaukkuja ym.

Löytötavaroiden joukossa oli sellaisiakin, joita kukaan ei tullut perimään. Eräs niistä oli tuntemattomassa kirjapainossa painettu tanskankielinen ohjekirjanen "Suuntaviivoja ja ohjeita Neuvostoliittoon matkustettaessa". Sen laatijat olivat ilmeisesti oivaltaneet, että kun tanskalaisnuoret tulevat omakohtaisesti tekemisiin tosiasioiden kanssa, he ensi töikseen lausuvat tunnustuksensa neuvostotodellisuudelle ja neuvostoihmisille. Sille ei nimittäin mahda mitään, että rengas kiristyy sumuttajien ympärillä. He yrittävät kuitenkin edelleen ja niinpä kirjasessa lopuksi uskotellaan: "Sinun on ymmärrettävä, että neuvostolaiset toverisi ovat vailla monia perusoikeuksia, joita sinä itse saat nauttia... Osoittamalla tarmoa, sitkeyttä ja tarkkanäköisyyttä voit luoda silmäyksen festivaalikulissien takana piilevään todellisuuteen."

Jätämme ohjekirjasen laatijoiden omalletunnolle ne motiivit, joita he ovat noudattaneet sitä tehdessään: sen takaa törröttävät niin silmäänpistävästi esille Puna-Hilkkaa huiputtaneen suden pitkät korvat ja irvistävät hampaat. Tosiasiat pysyvät kuitenkin tosiasioina: katseltuaan Moskovaa nuoret tanskalaiset heittivät pois kyseisen "ohjekirjasen".

Vanha viisaus sanoo, että totuus tulee esille väittelyssä. Maailman nuoriso, joka löysi festivaalin aikana monenlaisia hedelmällisiä kosketusmuotoja, ei anna minkäänlaisen sumutuksen peittää totuutta.

— Kansojen on useammin kokoonnuttava tällaisiin festivaaleihin, sanoi brasilialainen kansanedustaja Rogê Ferreira nuorten parlamentaarikkojen kokouksessa. Ihmiset eivät käsitä toisiaan tykkien tahi hyökkäysvaunujen, vaan keskustelun ja ajatustenvaihdon avulla.

Kultaisia sanoja.

V. Ryzhikov.

Festivaalin osanottajien ajatuksia

FRANCESCO ROSSI, kaivostyöläinen (Belgia):

— Minua ympäröivä väenpaljous haluaa vilpittömästi ja vakaasti ystävyyttä. Jos kaikki kansat omaksuvat saman pyrkimyksen, niin vihamielisyys katoaa kansakuntien ja maiden väliltä.

M. SHADBOLT, toimittaja (Uusi Seelanti):

— Olen liikuttunut moskovalaisten vilpittömästä ystävyydestä, rauhantahdosta ja pyrkimyksestä parempaan kansainväliseen yhteisymmärrykseen.

ADOLFO MIJANGOS (Guatemala):

— Vakaumukseni mukaan kansojen rauhanomaisen rinnakkaiselon periaate on festivaalin ansiosta voittanut suuren taistelun.

SAUL, virkailija (Ekvatoriaalinen Afrikka):

— Olen loputtoman kiitollinen sykähdyttävästä vastaanotosta!

INGVAR NILSSON, metallityöläinen (Ruotsi):

— Kuudes festivaali oli mahtava voimannäyte maailmanrauhan puolesta.

ISHIKAWA TOYOKO (Japani):

— Vastaanotto Moskovassa hellytti minut kyyneliin. Moskovalaiset tervehtivät meitä niin lämpimästi, että unohdimme olevamme kaukana kotimaasta.

LARAQUI GANI, lääkäri (Marokko):

— Kiitämme moskovalaisia sydämellisyydestä ja sanomme heille oman sydämemme syvyyksistä: "Rauha ja ystävyys!"

RAFIC FAKHOURY (Libanon):

— Me tiedämme rauhan hinnan. Kiitos Venäjän kansalle rauhan ja ystävyyden puolustamisesta!

LI ON NEN, opiskelija (Korean kansandemokraattinen tasavalta):

— Kuinka kaunis onkaan Moskova, kuinka hauska onkaan, kun ihmiset elävät sovussa ja ystävyydessä!

Festivaalivieraita.

Piirtänyt P. Bunin.

AVARUUKSIEN HALKI

Nelimoottorinen turpiinipotkurikone ''Ukraina''.

turvallisuudesta. Vaikka kaksikin moottoria menisi epäkuntoon, kone voi jatkaa matkaansa.

Lentokoneiden ''TU-104'', ''TU-104 A'' ja ''TU-110'' rakentaminen on antanut A. N. Tupoleville ja hänen avustajilleen osviittoja vieläkin suuremman, 170 matkustajapaikkaa käsittävän lentokoneen luomiselle. Se voi lentää välilaskutta Moskovasta Habarovskiin taikka New Yorkiin. Uusi turpiinipotkureilla varustettu kone, jolle on annettu nimeksi ''Rossia'', nousee yläilmoihin Lokakuun vallankumouksen 40-vuotisjuhlien aikana.

Samoin kuin tässä Tupolevin konstruoimassa koneessa myös S. V. Iljushinin suunnittelemassa lentokoneessa IL-18 ''Moskva'' on turpiinipotkurimoottorit, joiden kunkin teho on 4 000 hevosvoimaa. Lentokone voi ottaa 75—100 matkustajaa ja lentää 600 kilometrin tuntinopeudella välilaskutta yli 5 000 kilometriä. Lentokoneen tankkeihin mahtuu polttoainetta 18 tonnia. Siten kone voi lentää välilaskutta Moskovasta Delhiin ja polttoainetta jää vielä jonkun verran jälellekin. Matkustajain ja tavarain kuljetus sillä käy paljon halvemmaksi kuin tavallisilla lentokoneilla.

O. K. Antonovin johtaman konstruktoritoimiston suunnittelema nelimoottorinen turpiinipotkurikone ''Ukraina'' voi lentää 8 000 metrin korkeudessa yhtä suurella tuntinopeudella kuin ''Moskva''. Sen kolmeen salonkiin, joiden korkeus on 2,7 metriä, mahtuu 84 matkustajaa. Saman lentokoneen turistimalli ottaa 126 matkustajaa. Lapsia varten on lentokoneeseen järjestetty erikoinen osasto. Samoin kuin muissakin uusissa koneissa ''Ukrainassa'' on ajanmukaiset ilmastointilaitteet, vaatesäiliöt, matkatavarakammiot ja keittiö jääkaappeineen ja sähköhelloineen. Lennon aikana matkustajilla on tilaisuus katsella elokuvia.

Sellaisten koneiden kuin ''TU-104 A'', ''TU-110'', ''Moskva'' ja ''Ukraina'' ottaminen liikenteeseen auttaa meitä täyttämään kuudennessa viisivuotissuunnitelmassa asetetun tehtävän: kohottamaan rahdinkuljetuksen lentoteitse kaksinkertaiseksi ja matkustajain kuljetuksen suunnilleen 3,8-kertaiseksi vuoteen 1960 mennessä.

"Moskva" lähestymässä Moskovaa.

Isäni lentää "TU:lla".

"TU-110:n" ohjaajat ovat tarkoin perillä lentokoneen kaikista kojeista ja laitteista.

S. V. ILJUSHIN

Sosialistisen työn sankari Sergei Iljushin aloitti konstruktoriuransa jo ilmavoimien insinööriakatemiassa, jonne meni opiskelemaan 1921. Vuonna 1936 hän suunnitteli kaksimoottorisen lentokoneen "ZKB-30", jolla neuvostolentäjät saavuttivat useita korkeusennätyksiä erilaisissa painolasteissa ja vuosina 1938—1939 suorittivat kaukolentoja Moskovasta Vladivostokiin ja Moskovasta Miscow saarelle Pohjois-Amerikkaan. Toisen maailmansodan aikana Iljushin rakensi panssaroituja syöksyhävittäjiä, joita hitleriläiset nimittivät "mustaksi surmaksi". Sodan jälkeen Iljushinin johdolla on suunniteltu ja rakennettu kaksimoottoriset matkustajakoneet "IL-12" ja "IL-14".

O. K. ANTONOV

Ensimmäisen lentovälineensä — liitotason "Kyyhkynen" — Oleg Antonov rakensi 1924. Sen jälkeen hän on yhdessä avustajainsa kanssa suunnitellut kymmenen lentokonetta ja viitisenkymmentä liitotasoa. "Ukrainan" ohella Antonovin viimeisistä luomuksista mainittakoon kuljetuskone "Lentävä valas", jolla on suuri kulkunopeus ja kantokyky. Tätä nykyä Antonovin johtamassa toimistossa luodaan pienoiskonetta, jonka nimeksi on aiottu antaa "Mehiläinen". Lento- ja laskeutumisominaisuuksiltaan "Mehiläinen" lähentelee helikopteria.

Ovatko istuimet mukavia? Ruotsin ja Englannin suurlähettiläät "Moskva"-lentokoneen salongissa.

Asiantuntijain silmin. Iso-Britannian sotilasedustajiston virkailijat katselevat uusia lentokoneita.

"Ukrainan" istuimet odottavat matkustajia.

A. N. TUPOLEV

Kuulu neuvostolainen lentokonekonstruktori, sosialistisen työn sankari Andrei Tupolev on "venäläisen lentotaidon kantaisän" N. J. Zhukovskin lähimpiä oppilaita. Päätettyään 1918 Moskovan teknillisen korkeakoulun Tupolev osallistui yhdessä Zhukovskin kanssa aerohydrodynamisen keskusinstituutin (ZAGI:n) perustamiseen. A. N. Tupolev on metallilentokoneiden rakennustaidon perustanlaskija Neuvostoliitossa. Hänen ohjauksellaan on suunniteltu ja rakennettu toistasataa erilaista lentokonetyyppiä, joista hyvin monia on valmistettu sarjatuotantona. Tupolevin konstruoimilla koneilla on suoritettu lukuisia ennätyslentoja Neuvostoliiton alueella, Euroopassa ja pohjoisnavan kautta Amerikkaan (1937). Hänellä on suuria ansioita myös raskaiden ja keskiraskaiden pommituskoneiden suunnittelussa. Vuonna 1955 rakennettiin matkustajaliikennettä varten suihkukone "TU-104", josta sen johtavalle suunnittelijalle A. N. Tupoleville annettiin Lenin-palkinto.

"TU-110", jolla ei ole vertaista.

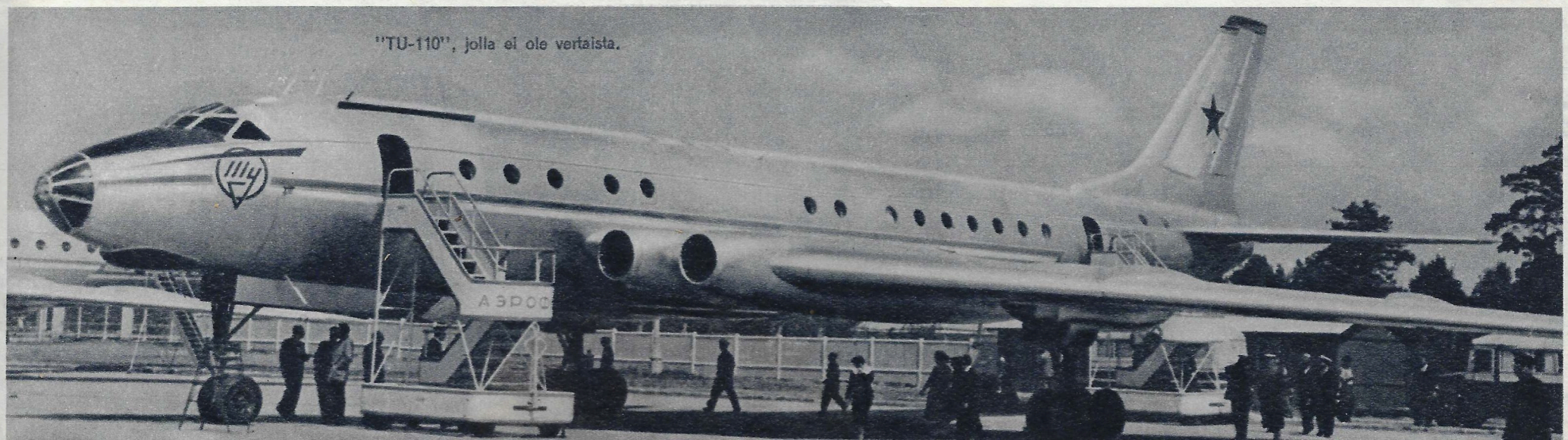

FESTIVAALIMUISTOJA

Niitä saattoi nähdä kaikkialla. Moskovan suurimman tavaratalon GUM:in erästä kauppari-vistöä sanottiin täydellä syyllä muistoesineiden kaduksi. Pääkaupungin nuoriso oli valmistanut festivaaleja varten satatuhatta muistoesinettä ja kuinka paljon niitä oli valmistettu koko maassa on miltei mahdoton laskea. **Valok. M. Gankin.**

Isoäiti Aiimbuvi on 84-vuotias, mutta omasta mielestään hän on vasta nelikymmenvuotias — yhtä vanha kuin neuvostovalta.

Valok. S. Kropivnitski.

Isoäiti Aiimbuvi

— Onko mummo tosiaan kantanut tuollaisia pukimia?

Kirj. J. MAIOROV ja J. ARBAT.

Uzbekian pääkaupungin Tashkentin lähistöllä viheriöivien manteli- ja aprikoositarhojen siimeksessä sijaitsee pieni Baitkurganin kylä. Eräänä helteisenä kesäpäivänä oli kolhoositalonpoika Mahmadalijevin taloon kerääntynyt iso joukko kyläläisiä juhlimaan viidennenkymmenennenkuudennen perheenjäsenen syntymistä. Isä, Artykbai Mahmadalijev, oli matkoilla — myymässä kolhoosin vihanneksia Siperiassa. Hänelle sähkötettiin perheen lisääntymisestä ja hän kiiruhti toimiaan palatakseen pikemmin kotiin.

Äiti oli onnellinen, tyytyväinen oli myös isoisä, 87-vuotias Shukurali, mutta erikoisesti iloitsi isoäiti Aiimbuvi.

Tuossa hän istuu kuistilla pienellä matolla ja ympärillä hyörii lapsukaisia. Toisten naisten valmistaessa juhla-ateriaa Aiimbuvi pitää huolta lapsista. Yhdelle hän kohentelee kenkiä jalkaan, toiselle tarjoaa mehevän rypäletertun ja kolmannen lähettää pesemään käsiä. Samalla hän pitää silmällä vastasyntynyttä, joka nukkuu rauhallisesti kehdossaan kaiken touhun keskellä. . .

Isoäiti Aiimbuvi on kulkenut pitkän elämäntien. Hän on kuitenkin vielä nuori henkisesti, niin kuin oli 70 vuotta sitten, kun Baitkurganin kylässä huhuiltiin hänen kauneudestaan. Miksi vain huhuiltiin? Siksi, että vanhan tavan mukaan kukaan ei saanut nähdä nuoren tytön kasvoja, läheisiä omaisia lukuunottamatta. Kun Aiimbuvi varttui naimaikään (siihen aikaan tytöt annettiin miehelään 12—13 vuotiaina) hänen oli kannettava jouhihuntua ja pitkää mekkoa.

Uzbekilaisnaisen asema oli ennen vallankumousta perin tukala ja alennettu. Tuhannet kiellot rajoittivat hänen elämäänsä, huntu oli vain yksi niistä. Kotona naisen täytyi olla eristetyllä ''naisten puolella'', hän ei saanut istuutua ruokapöytäänkään yhdessä miesten kanssa. Kun tyttö annettiin miehelään hänestä käytiin kauppaa kuin jostain esineestä. Lunnaat, jotka sulhanen maksoi morsiamen vanhemmille, olivatkin vaimon hinta. Tytöllä ei ollut oikeutta valita miestä mielensä mukaan.

Kun Uzbekiaan tuli neuvostovalta oli Aiimbuvi jo viidennelläkymmenellä. Mutta vasta silloin hän tunsi pääsevänsä todellisen elämän alkuun. Saatuaan kuulla kaupunkilaisnaisten polttavan huntujaan ja pitkiä mekkojaan — oikeudettomuutensa vertauskuvia — Aiimbuvi oli ensimmäisiä kylän naisista, jotka heittivät huntunsa sivuun. Hän oli esimerkkinä myös työssä puuvillapellolla, kun Baitkurganiin perustettiin kolhoosi. Mutta enemmän kuin itsensä vuoksi hän iloitsi nuorison puolesta.

— Rahima-kultaseni! — sanoi mummo pojantyttärelle, joka kantoi ruokaa pihalla olevalle pöydälle — uzbekilaisilla on tapana ottaa vieraat vastaan pihalla. — Tulehan tänne kertomaan lehden edustajalle itsestäsi ja perheestäsi. Äläkä kainostele, sillä sinulla on syytä olla ylpeä.

Rahima oli päättänyt 10-luokkaisen koulun, jonka käyvät nykyisin kaikki kylän lapset. Sitten

(Jatkuu sivulla 11)

Tutkinnot on onnellisesti ohi. Lapsenlapset — lääketieteellisen korkeakoulun ylioppilas Mukambar (v a s e m m a l l a), hänen miehensä ja kasvatusopillisessa korkeakoulussa opiskeleva sisarensa Muhtabar ovat tulleet Tashkentista kotiin kertomaan isoäidille iloisia uutisia.

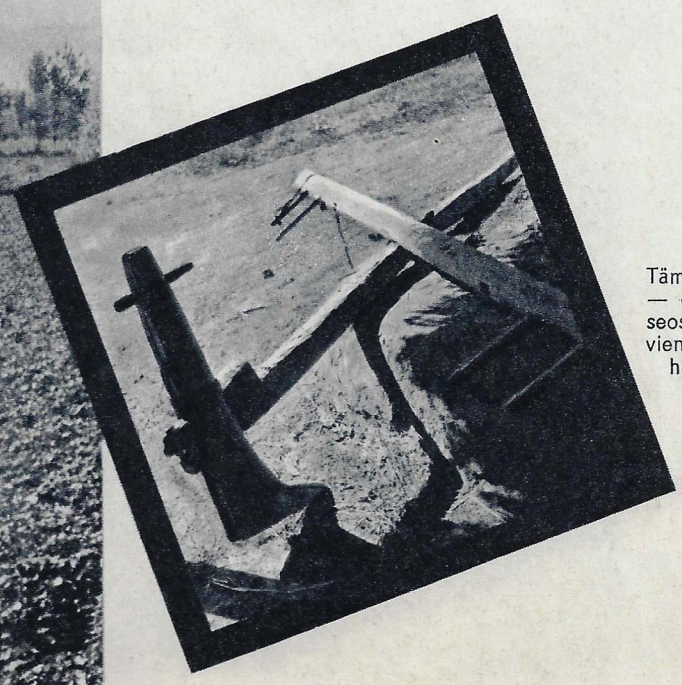

Tämä puusahra — omatsh — on myös ''mummon museosta''. Vieressä nykypäivien kuva Baitkurganin kolhoosin puuvillapellosta.

Aiimbuvin lapsenlapsi Rahima on lopettanut kasvatusopillisen korkeakoulun ja toimii opettajana kotikylässään.

Olisiko entisaikaan voitu ajatellakaan, että vanha partasuu mies tulee pyytämään perheasioissa neuvoa nuorelta naiselta — kyläneuvoston puheenjohtajalta.

Työryhmän vastaava Tohy Abdullajeva on ansainnut uutteralla työllään sosialistisen työn sankarin kultaisen tähden. Maankasteluteknikko Abdugani Hashimov auttamassa häntä puuvillapeltojen yökastelussa.

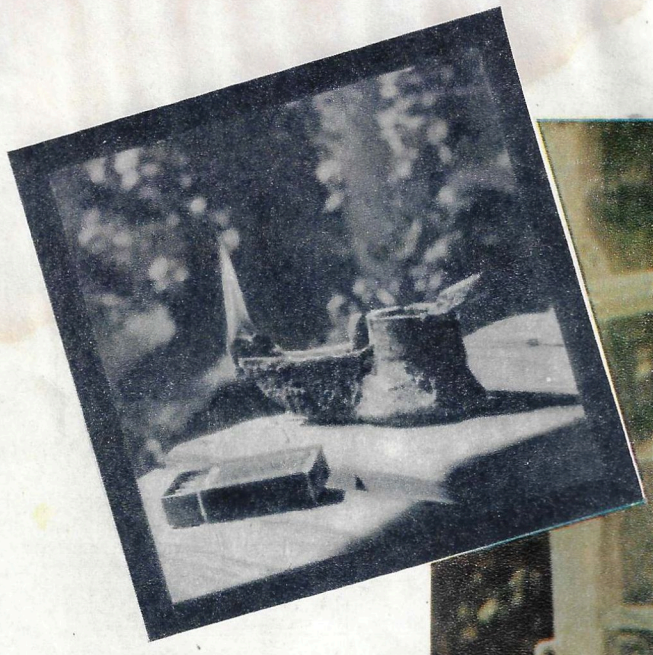

Tämä katkuava rasvalamppu on muuttunut museoesineeksi. Mitä sillä tekeekään kylässä, jossa on sähkö, radio, televisio ja vieläpä jääkaapitkin.

hän oli mennyt Tashkentiin jatkamaan lukuja opettajainstituutissa. Hän oli kuitenkin kohta palannut takaisin, sillä hän oli mennyt naimisiin maankasteluteknikoksi lukeneen Abdugani Hashimovin kanssa. Kotikyläänsä Rahima palasi yhdessä miehensä kanssa. Nuoret olivat onnellisia. Heille syntyi poika Bohadyr, mikä merkitsee uzbekian kielellä uljas, lannistumaton. Tuollaisen nimen antaminen lapselle edellyttää tietysti samoja ominaisuuksia myös vanhemmissa. Miehensä tukemana Rahima jatkoi opiskelua Tashkentin kasvatusopillisen korkeakoulun kirjeosastolla. Hän suoritti kaikki loppututkinnot ja opettaa nyt Uzbekian kirjallisuutta sen saman koulun yläluokilla, jota itse aikoinaan kävi.

— Ovatko perheenne kaikki naispuoliset jäsenet yhtä tarmokkaita?

— Kuinkas muuten! — Aiimbuvi sanoi. — Rahiman sisar Muhambar opiskelee lääketieteellisen korkeakoulun neljännellä kurssilla, toinen sisar — Muhtabar — kasvatusopillisen korkeakoulun kolmannella kurssilla... Naisten elämä on nyt kokonaan toisenlaista. Kyläneuvoston puheenjohtajaksikin on valittu nainen, Karakiz Jusupova. Kyläneuvoston yhteydessä toimii naiskomitea, jota sanomme "naistenneuvostoksi".

Mainittu komitea valvoo synnytyslaitoksen sekä lastenseimien ja -tarhojen työtä. Seimiä ja tarhoja on perustettu sitä varten, että lapset olisivat hyvässä hoidossa, kun vanhemmat ovat työssä puuvillapellolla. Komitea huolehtii kaikin tavoin naisten työn helpottamisesta. Juuri tämän "naistenneuvoston" toimesta kylään on saatu vesijohtokin.

Muistaen jotain isoäiti Aiimbuvi hymähti.

— Mitä, mummo?

— Tuota ikkunoiden ohitse virtaavaa jokea on ammoisista ajoista sanottu Kara-suksi, mikä merkitsee "musta vesi". Tämä nimi ei enää oikein sovi, vai mitä, Abdugani..?

Nuori maankasteluteknikko, Rahiman mies, vastasi auliisti:

— Niin, ennen vallankumousta kyläämme ympäröi suo. Pohjavedet nousivat miltei maanpinnalle, värjäten joenkin mustaksi. Nyt kaikkialle on kaivettu kanavia, rakennettu suodatusaltaita ja patoja. Joki on puhdistunut ja siinä on vettä riittävästi peltojen kastelemista varten. Veden runsauden ansiosta olemme voineet kohottaa puuvillasatoja. Esimerkiksi sosialistisen työn sankarin Tohty Abdullajevan työryhmä, johon perheemme useat jäsenet kuuluvat, kerää puuvillaa kymmenen kertaa enemmän kuin näiltä mailta saatiin ennen vallankumousta.

— Se on hyvä, kun perheessä on niin monen ammatin edustajia, Aiimbuvi sanoi. — Jokaiselta kuulee aina jotain uutta.

Abdugani puuttui taas puheeseen:

— Isoäidilläkin on kaksi ammattia: hän on lastenkaitsija ja museon johtaja.

Kaikki räjähtivät nauramaan, ja Rahima selitti:

— Isoäiti on perheemme histoorikko. Hän kertoilee millaista oli elämä ennen vallankumousta. Tiedättekö, mikä on "tshigiri"? Se on sellainen puinen ratas, jolla nostettiin joesta vettä siihen aikaan, kun ei ollut kanavia eikä patoja. Isoäiti on kertonut siitä meille. Jos käteemme osuu jokin vanha esine, niin isoäiti selittää meille mikä se on ja mihin sitä ennen käytettiin. Tämäkin tuikku ja tämä puuvati ovat mummon museoesineitä.

Kylässä pidetään paljon hauskaa isoäidin museon kustannuksella. Mutta jos oikein ajattelee, niin se kertoo varsin havainnollisesti kuinka alennuksen, pimeyden ja oikeudettomuuden tilalle on tullut ihmisarvon, kansallisen yhdenvertaisuuden, kiitollisen työn ja valistuksen aikakausi.

Vanhassa uzbekilaiskylässä olivat talousastiatkin yhtä kehnoja kuin koko elämä.

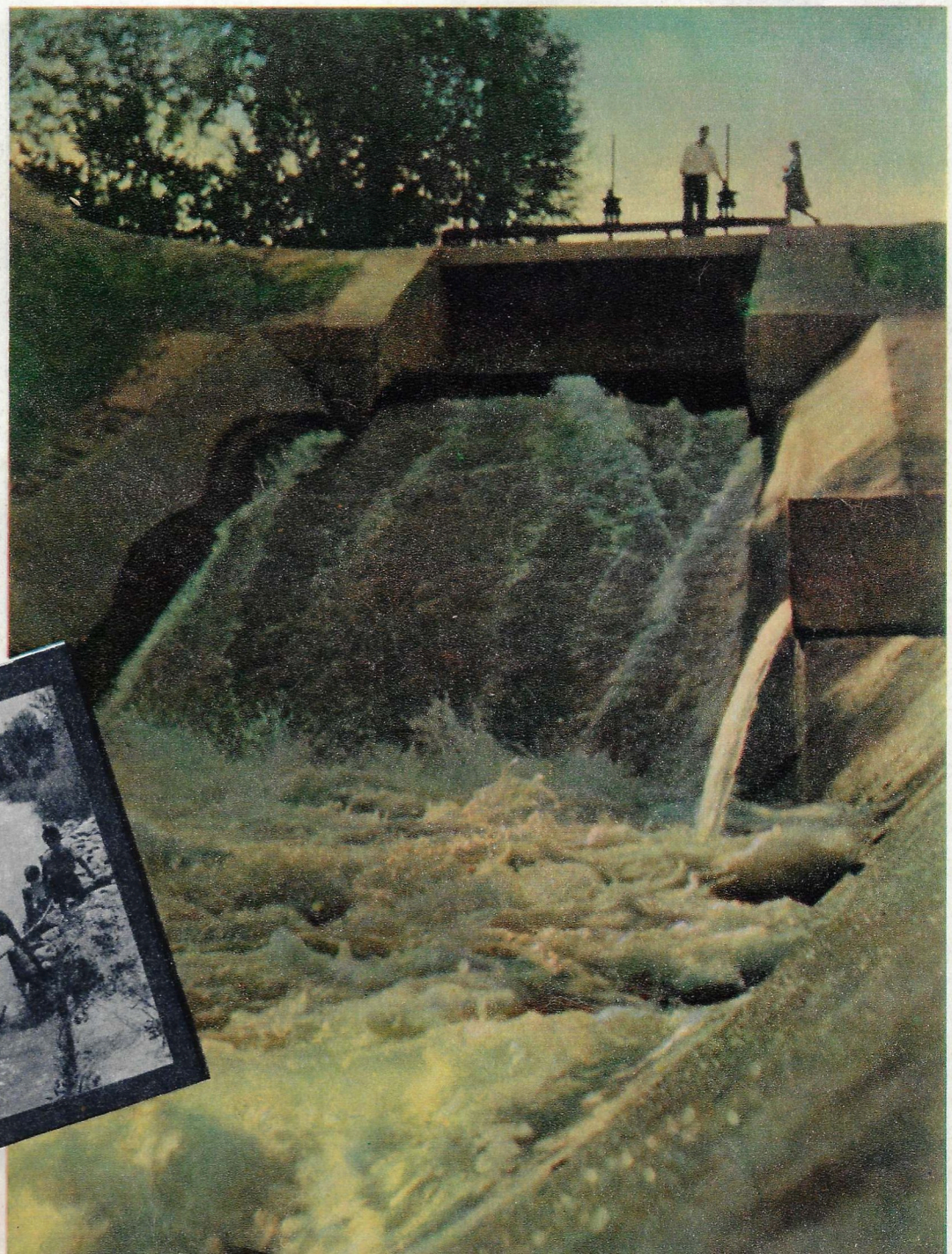

Isoäiti Aiimbuvi muistaa ajan, jolloin tällainen puinen vesipyörä oli kastelutekniikan huippusaavutus. Nykyään kolhoosin pelloille nostetaan vettä 12 kuutiometriä sekunnissa.

SUURI FORUM

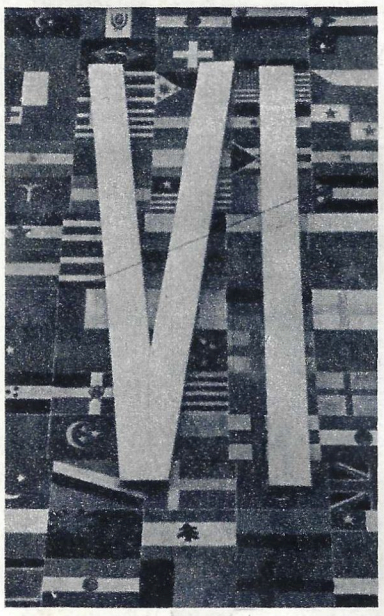

Valok. J. Korolev, S. Kropivnitski ja J. Tshernyshev.

Kuudes festivaali oli 20. vuosisadan nuorison suuri forum. Sellaista määrää eri maiden nuorisoa ei ole ollut koolla koskaan aikaisemmin. Festivaalissa oli osanottajia maailman kaikilta puolilta, 131 maasta.

Heinäkuun 28 päivänä kohtasi Moskovassa toisensa yli 34 000 festivaalivierasta ja 2 000 000 kaupungin asukasta. Kahdenkymmenen kilometrin matkaan maatalousnäyttelyalueelta, missä olivat suurimmat festivaalihotellit, Lenin-stadionille kului aikaa neljättä tuntia: autot kulkivat riemuitsevan ihmismeren halki jalankulkijan nopeudella. Koko matka oli yhtä suurta, sydämellistä kädenpuristusta. Kaikki paikat oli kansoitettu — jalkakäytävät, kadut, torit, sillat, katot ja verannat.

Jokaisen huulilla oli sanat: "Rauha!", "Ystävyys!" Niitä lausuivat kuorossa festivaalivieraat, niitä toisti kansa valtaväylien varsilla. Noihin kahteen kaikkia elähdyttäneeseen sanaan sisältyi koko festivaalihenki, 20. vuosisadan henki. Ihmiskunta haluaa rauhaa ja onnea. Nuoriso on sille ominaisella tarmolla ja innostuksella astumassa tälle tielle.

Nuorisojuhla alkoi lämpimän sään vallitessa, valkoisten hattaroiden leijaillessa taivaalla, laulun ja naurun kaikuessa, hymyjen ja kukkien loistaessa, valtuuskuntien soittaen ja laulaen marssiessa Lenin-stadionille, kymmenien tuhansien kyyhkysten ja kaikkien maiden lippujen kohotessa korkeuksiin. Lontoon "Times" — vanha, arvokas ja pidättyväinen — kirjoitti sekin: "Toinen kevät — nuorisofestivaali on alkanut Moskovassa". Kysyimme kymmeniltä eri maiden nuorilta mikä oli heidän vaikutelmansa tästä juhlasta. Vastaukset voidaan tiivistää neljään sanaan:

— Ennennäkemätöntä!
— Mainiota!
— Suurenmoista!
— Unohtumatonta!

Viikonpäivät menivät sekaisin — jokaisesta tuli juhla. Miljoonat ihmiset riensivät iltaisin kaduille ja aukioille. Moskovan laajan keskustan kautta ei päässyt ajamaan yksikään auto: Punainen tori, Maneesitori, Pushkinin tori ja valtava Gorkinkatu kuohuivat riemuitsevana, leikkivänä, laulavana ja tanssivana nuorisomerenä.

Se oli ystävyyden, yhteenliittymisen ja rauhan juhla!

Moskova—Peking! Ystävyys!

Intian nuoria.

РЕСТОРАН Л Е К И Н ГОСТИНИЦА
Седьмая

Valok. M. Gankin, J. Korolev, N. Rahmanov ja J. Tshernyshev.

JUHLA KADULLA

Aamusta kolmannen kerroksen ikkunalaudalle asettunut ulkomaalainen kirjeenvaihtaja näppäili yhtä mittaa kuvia kamerallaan ja olkapäitään kohautellen ihmetteli:

— Mistä kummasta teillä on näin paljon nuorisoa? Yhdeksänkymmentä sadasta! Oletteko ehkä tuoneet tänne koko maanne nuoret?

Kolmeakymmentä vuotta vanhempien kansalaisten katoaminen katukuvasta oli kuitenkin selitettävissä hyvin yksinkertaisesti: noina päivinä kaikkien silmät loistivat niin nuorekkaasti, kaikkia kasvoja kaunisti niin leppoisa hymy ja kaikki sydämet sykkivät niin voimakkaasti, että pitkääkin partaa saatettiin luulla vain maskeraadiasuksi.

Yhdessä muun kaupungin kanssa nuortui myös meidän katumme. Eläkkeennauttijat tavasivat kuin ensiluokkalaiset pieniä kirjoja. Ne oli painettu viidellä kielellä ja olivat niinsanottuja festivaalitulkkeja.

Festivaalivierailla on puheenvuoro:

CHAN LANG-CHUNG, kiinalainen ylioppilas:

— Neuvostoliiton ja Kiinan murtumaton ystävyys lisää kymmenkertaisesti voimiamme taistelussa demokratian ja kestävän rauhan puolesta.

ROSTISLAV CALETKA, tshekkoslovakialainen ylioppilas:

— Olemme ihastuneet Moskovassa kaikkeen, eniten moskovalaisiin.

HÖRDUR BERGMANN, islantilainen opettaja:

— Kauimmin tulen muistamaan sitä lämpöä ja sydämellisyyttä, jota olemme saaneet kaikkialla osaksemme. Tuntuu kuin olisin yhtenä päivänä kohdannut koko Moskovan väestön.

ALA TIN, burmalainen lehtimies:

— Sydämen syvyyksistä lähteneet sanat rauhasta ja ystävyydestä ovat jotain sellaista, mitä kukaan vapauttarakastava ihminen ei unohda ja mikä kannustaa vielä voimakkaampaan työhön näiden ihanteiden hyväksi.

NGÔ VINH VIÊN, vietnamilainen lehtimies:

— Toivoisin maailman nuorison tuntevan festivaalissa vallinneen sydämellisyyden ja ystävyyden, pyrkimyksen rauhaan ja parempaan tulevaisuuteen.

FRED MOLL, surinamilainen ylioppilas:

— Festivaali teki minuun valtavan vaikutuksen.

ALI BEDAWI, opiskelija (Sudan):

— Ennen Moskovaan tuloani ajattelin, että venäläisten pyrkimys rauhaan ja ystävyyteen ei ole muuta kuin propagandaa. Nyt olen kuitenkin vakuuttunut, että kaikki neuvostoihmiset haluavat todellakin ystävyyttä ja rauhaa.

REYNOLD VIEUX, haitilainen ylioppilas:

— Se, mitä olen täällä nähnyt, ylitti kaikki odotukseni.

RAOUL ORLANDONI, italialainen opiskelija:

— Venäläiset ovat aulista ja vieraanvaraista kansaa. Tämän huomasin heti astuessani neuvostomaan kamaralle.

VALERY YVON, martiniquelainen ylioppilas:

— Moskovan metro ja Lenin-stadioni hämmästyttävät suurenmoisuudellaan. En ole koskaan elämässäni nähnyt mitään sellaista!

MARÍA TERESA RODRÍGUEZ ja JOSÉ DÍAZ, venezuelalaisia opiskelijoita:

— Emme voineet kuvitellakaan, että festivaalista tulisi näin valtava juhla!

MARIA LÖRINCZ, unkarilainen työläisnainen:

— Unkarin nuoret tuntevat olevansa täällä kuin kotonaan. Sääli vain, että aika menee niin nopeasti. . .

ERIK BRIEGHEL-MULLER, insinööri (Tanska):

Tunnemme olevamme kuin yksi suuri perhe!

Aurinkokin loisti kuin kirkkain fesivaalimerkki. Sen säteet kirkastivat vielä enemmän värikkäitä festivaalipukuja. Miljoonissa ikkunoissa lepatti monenkirjavia lippuja.

Kymmenen lasta kasvattanut sankariäiti seisoi kultainen tähti rinnassaan jalkakäytävällä ja toisteli englanniksi (viidennettä luokkaa käyvän tyttärensä avustamana) ja ranskaksi (kahdeksannella luokalla olevan tyttärensä avustamana):

— Me haluamme elää rauhassa ja ystävyydessä!

Ulkomaalaiselta lehtimieheltä loppuivat filminauhat ja hän muuttui tavalliseksi katsojaksi. Koputtaen sormellaan ikkunanpielessä olevaan ilmapuntariin hän lausui leikillisesti:

— Täällä Moskovassa näyttää ilmapuntarikin ''ystävyyttä''.

Kohdattuaan talon emännän kysyvän katseen hän selitti:

— Se näyttää ''selkeätä''. Selkeätä voi olla vain silloin, kun vihanpilvet eivät peitä taivaanrantaa.

Boris Privalov.

Terve ystävät!

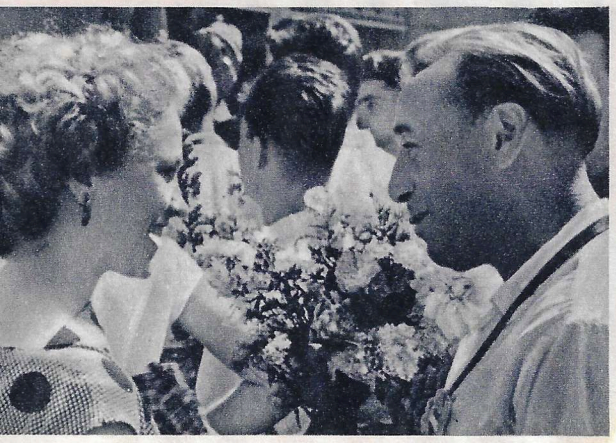

Unkarilainen vieras.

Muistoksi festivaalista.

Sadas nimikirjoitus.

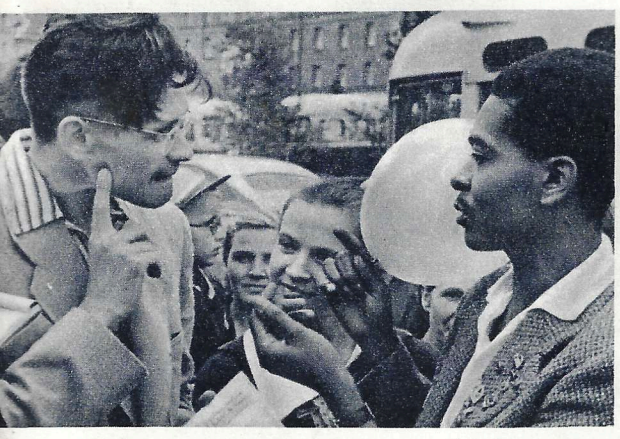

Yhteiskieli löytyi.

Albanian kaikkien pioneerien puolesta!

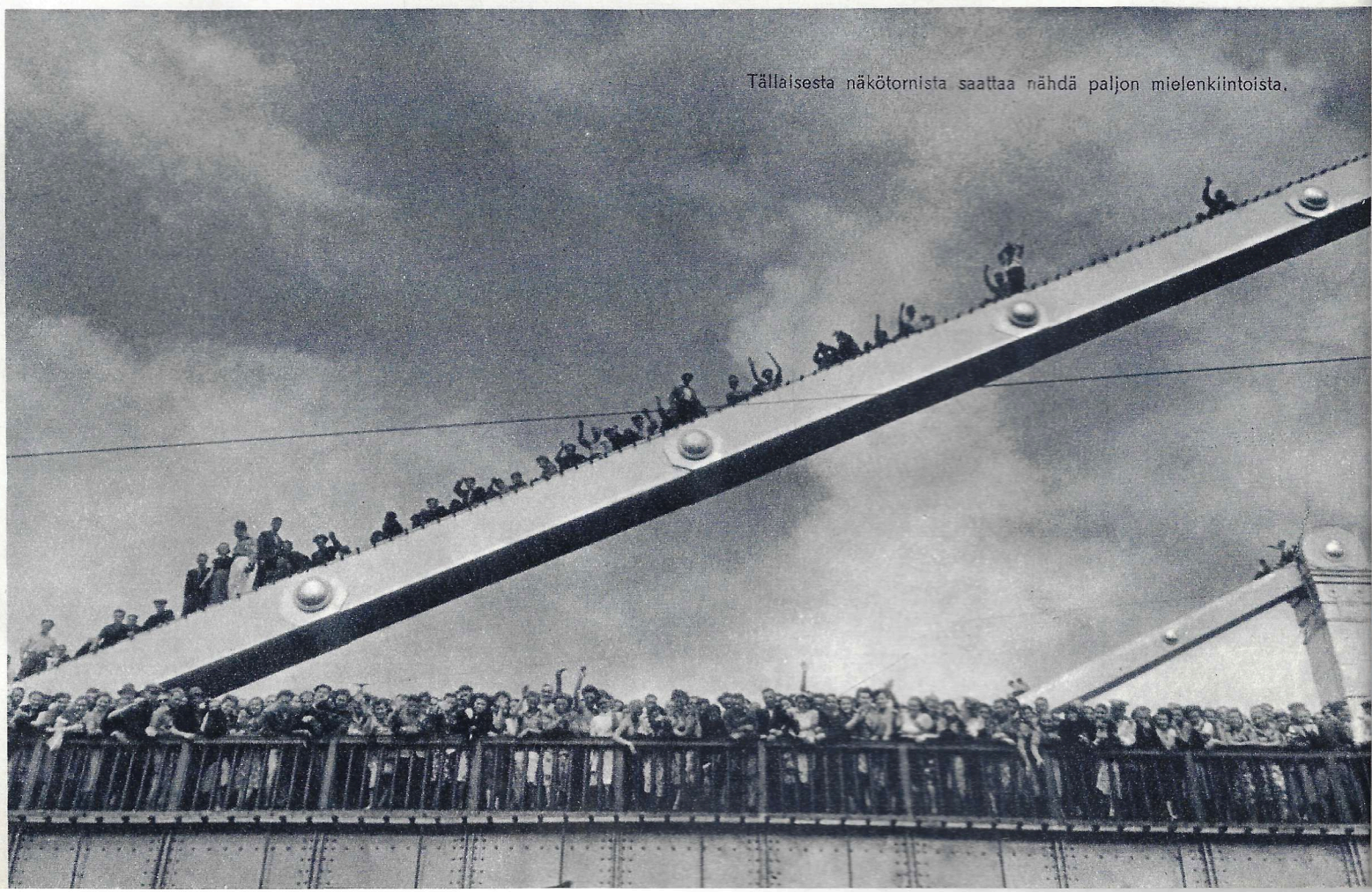

Tällaisesta näkötornista saattaa nähdä paljon mielenkiintoista.

Valok. J. Bagrjanski, M. Gankin,
A. Garanin, V. Kivrin, S. Kosyrev,
M. Ryshak, J. Tsheruyshev ja J. Halip.

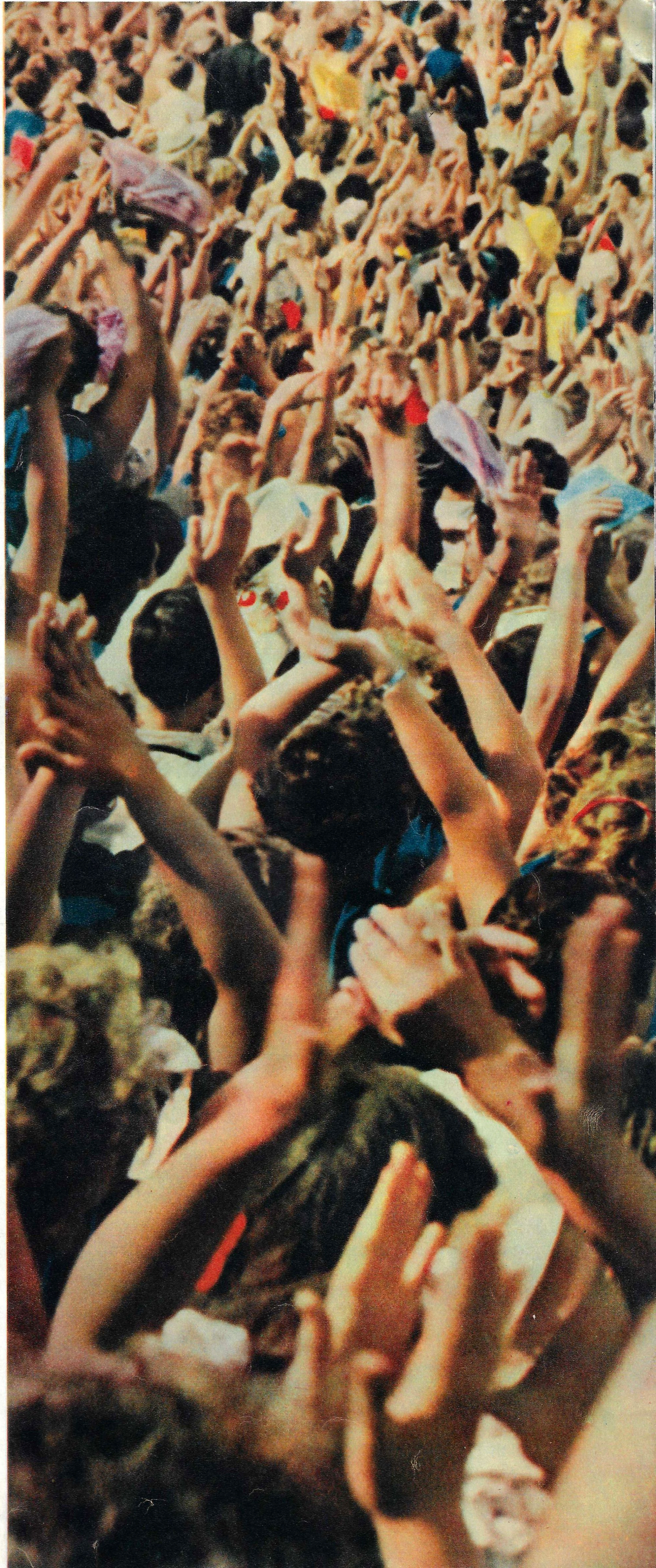

Punakaartin paraati Pietarin Marskentällä syyskuussa 1917.

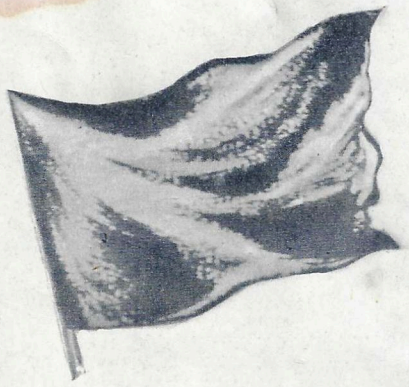

SYYSKUU 1917

Oli syksy 1917. Jekaterinoslavin (nykyisen Dnepropetrovskin) rauta- ja terästehtaan avara piha oli työläisiä täynnä. Pidettiin kiihkeitä puheita:

— Kieltäydymme kannattamasta diktaattori Kerenskiä, joka on keskittänyt käsiinsä koko siviili- ja sotilasvallan. Vain työläis- ja sotilasneuvostojen hallitus voi tehdä lopun vastavallankumouksesta, taloudellisesta rappiotilasta, imperialistisesta sodasta. . .

Työläiset kuuntelivat tarkkaavaisesti. Kaikki viisi tuhatta äänestivät päätöslauselmaa, joka koski vallan siirtämistä työläisten ja talonpoikain neuvostoille sekä punaisen kaartin järjestämistä taistelemaan vastavallankumousta vastaan.

Samanlaisia kiihkeitä kansankokouksia oli noina päivinä ympäri Venäjän. Tilanne maassa kävi yhä uhkaavammaksi. Elo- ja syyskuussa suljettiin 231 tuotantolaitosta. Kuusikymmentäyksi tuhatta työläistä jäi vaille toimeentuloa. Kaupungit saivat yhä vähemmän ruokatarvikkeita. Moskovan ja Pietarin väestön täytyi tulla toimeen mitättömällä leipäannoksella. Venäjän keskiset läänit kärsivät kovaa elintarvikepuutetta. Työttömyys, nälkä ja hintojen kallistuminen huononsivat vielä enemmän kansan muutenkin kurjaa asemaa.

Maan talous oli täydellisessä sekasorrossa. Raskas sota oli halvaannuttanut koko talouselimistön. Venäjää uhkasi kansallinen katastrofi.

Noina päivinä työväki osoitti jälleen olevansa Venäjän etummaisin, vallankumouksellinen luokka. Se taisteli uhrautuvasti porvariston sabotaasipolitiikkaa, työsulkuja, sotaa, rappiotilaa ja nälänuhkaa vastaan. Työläiset perustivat tuotantolaitoksiin omia valvontaelimiä ja ottivat paikoittain tehtaiden johdon omiin käsiinsä.

Taisteluun yhtyi entistä aktiivisemmin myös talonpoikaisto, joka oli pettynyt toiveissaan saada maata Väliaikaiselta hallitukselta. Epätoivoissaan talonpojat ottivat monissa lääneissä tilanherrojen maat haltuunsa omavaltaisesti. Hallituksen vainotoimenpiteet vain lisäsivät talonpoikaiskapinoiden kiivautta.

Rintama näyttäytyi raskaan sotataakan alla. Armeijassa puhkesi levottomuuksia. Se lähetti pääkaupunkiin edustajiston toisensa jälkeen vaatimaan rauhaa. Eräässäkin kirjeessään sotilaat kirjoittivat: "Kohta olemme viruneet kosteissa ampumakaivannoissa neljä kaameaa vuotta. Veri juoksee virtanaan. Alas sota, eläköön rauha, eläköön työläisten ja sotilaiden edustajain neuvostot!"

Vallankumousaallon uuden nousun säikähdyttämänä Väliaikainen hallitus antoi käskyn hajoittaa elokuussa syntyneet aseistetut itsepuolustusryhmät, jotka olivat olleet murskaamassa kenraali Kornilovin vastavallankumouksellisia joukkoja näiden hyökätessä Pietariin. Diktaattori Kerenski yritti samalla jälleen pettää kansaa demagogisilla lupauksilla. Syyskuun 12 päivänä kokoontui niinsanottu "demokraattinen neuvottelu". Enemmistönä siinä olivat piirit, jotka eivät olleet lainkaan kiinnostuneita vallankumouksen kehittymisestä. Tässä neuvottelussa perustettiin uusi elin — Esiparlamentti (Väliaikainen tasavallan neuvosto). Muutos koski ainoastaan kylttiä eikä Väliaikaisen hallituksen politiikan sisältöä. Siksi kansa eväsi kannatuksensa porvariston uudelta keksinnöltä. Työläiset ja sotilaat alkoivat yhä useammin lähettää Neuvostoihin kommunistisen puolueen edustajia tunkien siten sovittelijat syrjään. Syyskuun puolivälissä Moskovan ja Pietarin neuvostot siirtyivät bolshevikkien puolelle. Yhtenä ainoana päivänä 126 maaseutuneuvostoa vaati sähkeissään kaiken vallan antamista työläisten, talonpoikain ja sotilaiden edustajain neuvostoille.

Suomessa silloin oleskellut Lenin seurasi tarkkaavaisesti vallankumouksen kehitystä Venäjällä. Eräästä käynnistään Leninin luona N. K. Krupskaja on kertonut:

"Vaunu oli täpö täynnä sotilaita ja merimiehiä. Oli niin ahdasta, että piti seistä koko matka. Sotamiehet puhuivat aivan avoimesti kapinasta. Puhuttiin yksinomaan politiikasta. Koko vaunu oli kuin äärimmilleen kiihoittunut kokous. Vaunuun ei tullut ketään sivullisia. Alkumatkasta siinä kävi joku siviilihenkilö, mutta kuultuaan sotilaiden kertovan vastavallankumouksellisten upseerien heittämisestä mereen Viipurissa tämäkin katosi vaunusta jo ensimmäisellä asemalla. Minuun ei kukaan kiinnittänyt huomiota. Kertoessani Leninille näistä sotilaiden puheista, hänen katseensa kävi mietteliääksi ja tämä mietteliäisyys ei sen jälkeen häipynyt hänen kasvoiltaan puhuimmepa mistä tahansa. Tuntui, että hän puhuu yhtä, mutta ajatukset askartelivat toisessa — kapinassa ja siinä miten se olisi parhaiten valmistettava."

Tietäen hyvin kansan tarpeet ja toiveet Lenin vaistosi vallankumouksen valtasuonen jokaisen lyönnin. Syyskuun lopulla hän lähetti bolshevistisen puolueen keskuskomitealle sekä Moskovan ja Pietarin komiteoille kirjeet, joissa osoitti, että maassa oli objektiiviset edellytykset menestykselliselle aseelliselle kapinalle. Kansa oli oman kokemuksensa pohjalla vakuuttunut bolshevikkien tunnusten oikeudenmukaisuudesta. Kansan enemmistö, sanoi Lenin, kannattaa nyt meitä, ja me voitamme ehdottomasti ja epäilemättä.

Puolue johdatti Venäjän työläiset ja talonpojat ratkaisevaan rynnäkköön.

Pavelin rykmentin sotilaita ja lippu, jonka he saivat Putilovin tehtaan työläisiltä (Pietarissa).

Itämeren laivaston bolshevistiset merimiehet kehoittavat Mustanmeren laivaston merimiehiä ja Sevastopolin varuskunnan sotilaita taistelemaan neuvostovallan puolesta.

Moskova, syyskuu 1917. Jono elintarvikekaupan luona.

Puistikossa.

Valok. N. Rjasin.

YHTENÄISYYS, VOIMA JA VARMUUS

Autot, yhtä värikkäät kuin niissä ajavien asusteet, matkasivat Lenin-stadionille, joka odotti festivaalin juhlallista avajaishetkeä. Ne saapuivat valtakaduille ja tuhannet ystävänkädet ojentuivat maailman kansojen nuoria edustajia kohden. Autot pääsivät hädintuskin liikkumaan, niitä pidätti ystävyyden voima.

Tämä tavaton voima uhkui nuorten jokaisesta askeleesta heidän marssiessaan stadionilla kaikkien maiden lippujen alla, se uhkui voimistelijain jokaisesta liikkeestä heidän esiintyessään avajaisohjelman lopussa.

Stadionin yllä lennähti ilmapalloja, jotka nostivat mukanaan värikkäitä juhlatervehdyksiä. Niitä laskivat ilmaan kiinalaiset nuoret. Pallot lensivät kaupungin yllä, ja jokainen tunsi kiinalaisten hieroglyfien kielen: ne ilmaisivat vankkumattoman uskon nuorison yhtenäisyyden voimaan, siihen että se turvaa rauhan ja rauhallisen huomenen.

Värikkäiden lippujen silkkivirrat sulivat Moskovan rauhaisen taivaan sineen, jossa leijaili tuhansia kyyhkysparvia. Kaikkien mantereiden värit tuntuivat muuttuvan valkoisiksi linnuiksi — ystävyyden ja rauhan eläviksi symbooleiksi.

Valok. A. Garanin, V. Kivrin, J. Korolev ja J. Halip.

Meksikon nuoriso on mukana taistelussa ystävyyden ja rauhan puolesta!

Hirošima ei saa toistua!

Eri kansojen ja rotujen nuorten on kuljettava aina yhdessä!

Moskovan kaduilla kajahteli kaikkien kansojen musiikki.

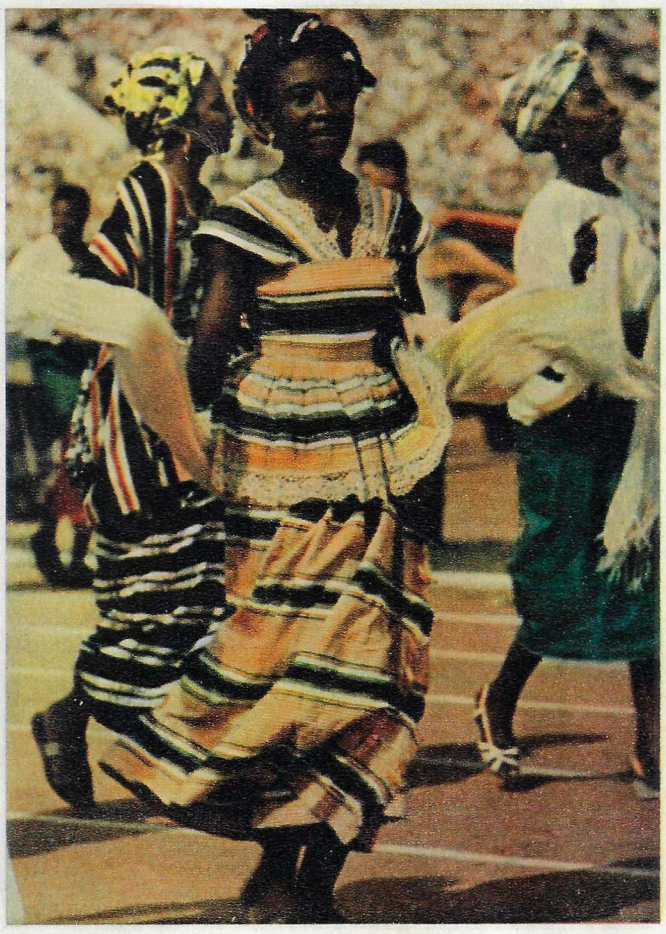

Moskovan festivaaliin oli saapunut nuoria Afrikan joka puolelta.

Skotlantilaiset tunnettiin puvuistaan ja säkkipilleistään.

Festivaaliaatteet innoittavat miljoonia intialaisia.

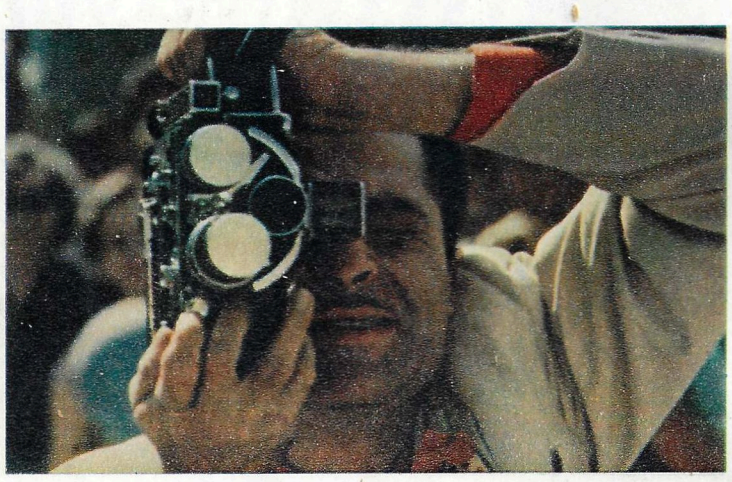

Raj Kapoor kinoreportterina.

Italian edustajisto marssissa.

Suuren Kiinan nuoria.

KUBAN JA IOWA

Kubanin arolla on helteinen aika. Asfaltti sulaa ja tie upottaa.

— Millainen nyt lienee ilma Iowassa? — lausahtaa autonkuljettaja, aivankuin Iowa olisi Krasnodarin aluepiirin naapuri.

— Miksi niin?

— Kuinkas muuten, se kiinnostaa meitä ymmärrettävistä syistä.

Myöhemmin saimme kuulla Kubanilla paljon tästä Yhdysvaltain osavaltiosta. Minkä vuoksi? Siihen on todella varsin kiintoisa ja pätevä syynsä.

Iowa on USA:n edistyneimpiä maatalousvaltioita. Kehoitus saavuttaa Yhdysvallat lihan, maidon ja voin keskituotannossa asukasta kohden on saanut lämmintä vastakaikua neuvostokansassa ja Kubanin kolhoosilaiset ovat päättäneet ryhtyä kilvoittelemaan juuri tämän USA:n kehittyneimpiin kuuluvan maatalousvaltion kanssa.

Miten

MAHDOLLISUUTEMME

''Sovetskaja Rossija'' kolhoosin puheenjohtaja Ivan Garmash kertoi:

— Toissavuonna Kubanilla vieraili Iowan osavaltion farmareita. He olivat oivallisia talousmiehiä, jotka syventyivät kaikkeen ja seikkaperäisesti. Monet seikat miellyttivät, monet taas ihmetyttivät heitä. Taloutemme eräitä puolia he arvostelivat, eräitä kadehtivat. Amerikkalaiset kertoivat omasta talonpidostaan ja jo silloin meissä heräsi halu mitellä voimia heidän kanssaan. Kehoitus saavuttaa Yhdysvallat lähivuosina lihan, maidon ja voin tuotannossa asukasta kohden sattui siis yhteen pyrkimystemme kanssa. Huhtikuussa laskimme mahdollisuutemme ja tulimme johtopäätökseen, että kolhoosimme kykenee vuonna 1960 saamaan 100 maataloushehtaaria kohden 19 600 kiloa lihaa ja 50 100 kiloa maitoa. Ellen erehdy, sanoi Garmash, Iowan valtiossa saadaan nykyään 100 maataloushehtaaria kohden maitoa 20 900 kiloa. . .

Näin alkoi tuo harvinainen kilpailu.

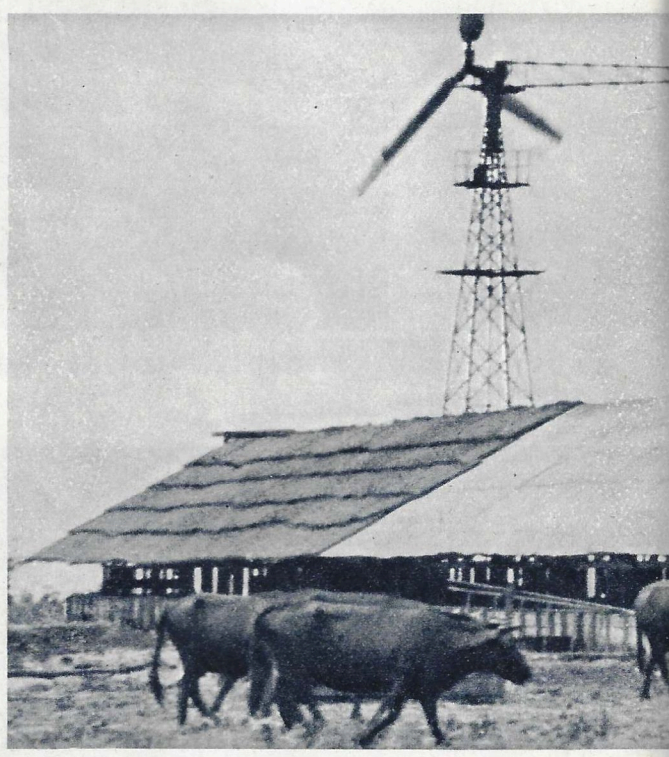

SÄÄSTÄ HUOLIMATTA

Karjanhoidon tuloksellisuuden lisäämisen tärkeimpänä ehtona on vankan rehupohjan luominen. Kolhoosilaiset tekevätkin paljon sen lujittamiseksi. Rehun varaaminen talveksi jatkuu täyttä vauhtia.

— Emme tiedä, millainen on sää Iowassa, meitä se ei ole tänä kesänä kovin lellitellyt, sanoi kolhoosin puheenjohtaja. — Mutta yhdeksän leikkuupuimuria, 40 traktoria ja yhtä suuri määrä autoja ovat auttaneet meitä kamppailussa huonoja sääsuhteita vastaan ja tulos on nyt näkyvissä. Joka päivä, oli sää millainen tahansa, teemme painorehua noin 600 tonnia.

Kubanin kolhoosit ovat kasvattaneet aika hyvän viljasadon. Se on heidän ensimmäinen panoksensa koko kansan ottaman tehtävän ratkaisemiseen.

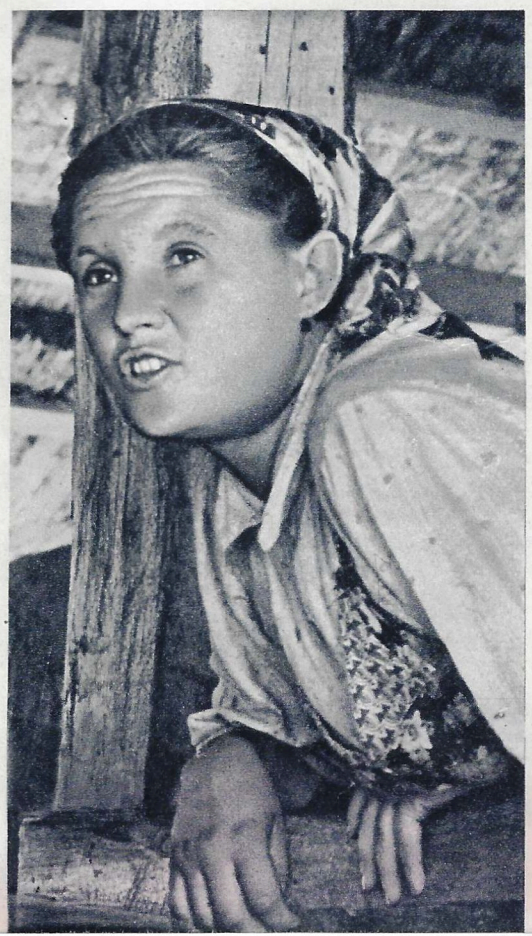

KOLHOOSIN LAITUMILLA

Kolhoosin viidennelle karjafarmille, paremminkin sen kesälaitumelle, saavuimme juuri lypsyaikana. Tiilikattoisessa kesänavetassa ei ollut seiniä, arotuuli puhalteli vapaasti katoksen alle. Tällainen suoja on erittäin hyvä varsinkin helteisellä päivällä. Lehmät nostelivat laiskasti jalkojaan ja söivät tuoretta maissia ja aika ajoin työnsivät turpansa juomalaitetta kohti.

— Lehmät ovat täällä kuin kesähuvilalla! — sanoi karjakko Raisa Kostenko. — Katoksen alla on viileätä, rehu on maukasta ja hoito hyvää. Siksi ne lypsävätkin kohtalaisesti.

— Kuinka paljon?

— Viisitoista—kuusitoista litraa päivässä, eräät karjakot lypsävät hoidokeistaan jopa yhdeksäntoista litraa keskimäärin. Puolessa vuodessa me olemme lypsäneet lehmää kohden 1 830 litraa. Vuoden loppuun mennessä arvelen keskilypsyksi tulevan noin 3 750 litraa.

— 3 750 litraa! Alkuperäisissä suunnitelmissa tämä tavoite oli asetettu vuodeksi 1960.

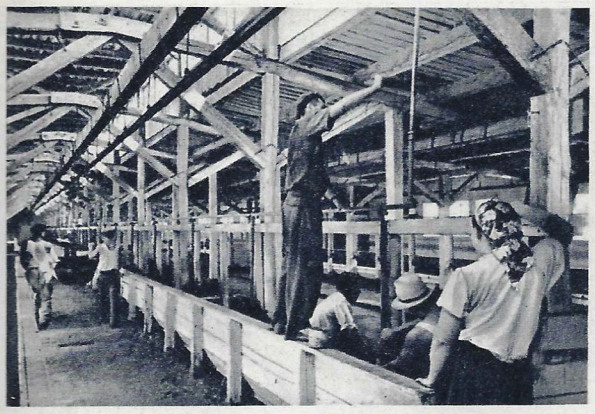

PAIMENTOLAISELÄMÄÄ

On tunnettua, että entiset paimentolaiskansat asettuvat Neuvostoliitossa vakituisille asuinpaikoille. Sitä ei voida sanoa kuitenkaan siipikarjan paimentajista. Arolla saattoi nähdä paljon jalaksille asetettuja pieniä taloja. Erään tällaisen talon emäntä — vanhempi talonpoikaisnainen Domna Moshka selitti:

— Yleensä ollaan totuttu ajattelemaan, että siipikarja elättää itse itsensä. Osaksi se on totta, sillä vapaudessa linnut viihtyvät paremmin. Mutta siipikarjan luonnolliset laitumet on meidän itsemme etsittävä. Sen vuoksi lintukarjamme vaeltaakin arolla tällaisissa taloissa. Reitit laaditaan ennakolta. Näitä matkailijoita on kolhoosissamme nyt 30 000, mutta vuonna 1960 niitä tulee olemaan kaksi kertaa enemmän.

KARJASUOJAT

Kolhoosin rakennusmiehet puhelevat: ilman rehua ei voida tulla toimeen eikä myöskään ilman karjan hoitamista, mutta vielä vähemmän voidaan tulla toimeen ilman kunnollisia karjasuojia. Karjakanta lisääntyy kuitenkin niin nopeasti, ettemme aina suoriudu ajoissa rakennustehtävistä. Kolhoosin piti perustaa oma rakennusjärjestö, joka käsittää 120 työntekijää. Vuoteen 1960 mennessä meidän on rakennettava 24 karjasuojaa, joihin sopii vielä 16 700 lehmää, sikaa ja lammasta sekä 37 000 päätä siipikarjaa. On kolhooseja, jotka rakentavat vielä enemmän.

"PROFESSORIMME"

Sikalan työntekijä Valentina Sterneva aloitti kertomuksensa seuraavasti:

— Vuonna 1960 meidän on toimitettava lihaa kolme kertaa enemmän kuin nykyään. Saavuttaaksemme sen, on välttämätöntä, kuten professorimme sanoo...

— Anteeksi, mikä professori?

— Kubanin maatalouskorkeakoulun professori...

— Opiskeletteko siellä?

— Tietysti! 16 kolhoosimme karjanhoitajaa opiskelee tämän korkeakoulun kirjeosastolla. Nykyisten tehtävien ratkaisemiseen tarvitaan tietoa ja kulttuuria.

J. Korolevin reportaasi.

me saavutamme Yhdysvallat

"FINANSSIMIEHEN" PUHEILLA

Hyvä isäntä pitää lukua kaikesta. Sitäkin suuremmalla syyllä sitä on pidettävä yhteistaloudessa. Kolhoosissa tämän tehtävän suorittaa kirjanpitoosasto. Kolhoosin "finanssimies" tietää kaiken — talouden tulot ja menot, samoinkuin kunkin työntekijän päiväansiot. Kirjanpitäjä Andrei Koban kertomus oli sangen mielenkiintoinen. Esitettäköön eräitä hänen mainitsemiaan numeroita:

— Vuodesta 1957 alkaen kolhoosin hallinto on saattanut voimaan uuden palkka- ja palkkiojärjestelmän karjataloudessa. Kun lypsäjä saa päivässä keskimäärin 180 litraa hoidossaan olevasta lehmäryhmästä, niin hän ansaitsee — luonnossa ja rahassa — suunnilleen 55 ruplaa päivässä, t. s. aina 1 600 ruplaa kuukaudessa. Kuukausisuunnitelman täyttämisestä annetaan lisämaksu, joka nousee 300 ruplaan. Suurimmasta lypsysaavutuksesta maksetaan palkkiota 1 500 ruplaan asti. Sama maksujärjestelmä on ulotettu myös sikaloiden, kanaloiden ja lammasnavetoiden työntekijöihin (karjan elopainon ja pääluvun lisääntymisestä sekä säilyttämisestä).

— Karjakannan ja karjan tuottoisuuden nopea kasvu on tuonut tullessaan kolhoosin ja sen jäsenten tulojen kasvun. Kolhoosin rahatulojen oltua 1955 — 9 500 000 ruplaa ja vuonna 1956 — 14 500 000 ruplaa, ne nousevat tänä vuonna 18 000 000 ruplaan.

— Kolhoosi rikastuu ja kolhoosilaisten varallisuus kasvaa. Kaksi vuotta sitten jäsenen keskitulo kolhoosin töistä teki 4000—5000 ruplaa, vuoden kuluttua se nousi 7000—8000 ruplaan. Tänä vuonna se ylittää 13 000 ruplaa.

— Sikalan työntekijä Maria Gusina teki vuoden alkupuolella 800 työpäivänormia, mikä merkitsee sitä, että hänen vuositulonsa nousevat yli 23 000 ruplan.

— Eikä tällainen summa ole mikään huippusaavutus! — sanoi Andrei Koba lopuksi.

"Sovetskaja Rossija" kolhoosissa uurastetaan hyvin, yksituumaisesti ja rohkaisevin tulevaisuudennäköaloin. Mikä on tulos kilpailusta Iowan valtion kanssa, siitä on kerrottava vuonna 1960.

Festivaalissa. Afrikka tanssii.
Valok. A. Garanin, V. Kivrin ja J. Halip.

Iltakuva Gorkinkadulta. Valok. S. Kosyrev.

Festivaalivierailla on puheenvuoro:

MENTHA LUCIEN, kirjaltaja (Sveitsi):

— Moskovalaiset ovat elämäniloisia, haluavat rauhaa ja ystävyyttä kansojen kesken.

VEIJO HEISKANEN, putkiasentaja (Suomi):

— Festivaalin avajaiset yleensä ja ennenkaikkea voimistelijoiden suuret joukkoesitykset sekä heidän viimeinen julkilausumansa rauhasta sotaa vastaan oli sanoinkuvaamaton.

STÖGER, virkailija (Itävalta):

— Moskovassa rakennustöillä on sellaiset mittasuhteet, että moskovalaisilla on paljon paremmat näköalat uuden asunnon saamiseen kuin wieniläisillä.

PÂNZARU TERENTE, kalastaja (Romania):

— Me sanomme: Sota ei saa syttyä! Osallistuminen festivaaliin vahvistaa entistä enemmän pyrkimystäni käyttää voimani toimintaan rauhan ja kansojen ystävyyden puolesta.

PEMO ANTANASOV PEMOV, opiskelija (Bulgaria):

— Puhuimme eri kieltä, mutta ymmärsimme toisiamme, sillä puhe oli ystävyydestä ja rauhasta.

AJIT KUMAR CHAKRABORTY, insinööri (Intia):

— Olen liikuttunut sydämellisestä vastaanotosta. En löydä sanoja lausuakseni ihastukseni neuvostoihmisistä!

OTHON POSCHALIS (Kypros):

— Moskovalaiset ottivat meidät vastaan rakkaudella, ja me rakastamme heitä kuin omaisiamme.

SHIRI KOSVORINI, opiskelija (Indonesia):

— Haluan, että atomi- ja vetypommien koeräjäytykset koko maailmassa lopetettaisiin. Ehkä juuri siksi niin miellyin neuvostotourheilijain esityksiin, jotka kuvasivat atomipommin tuhoamista.

TOETIE BRUŸN, JANNIE POVER JA CORRIE DULLER (Hollanti):

— Kotona, Hollannissa, kerromme kaikille, että neuvostoihmiset haluavat rauhaa enemmän kuin mitään muuta maailmassa.

GERALDO MENUCCI, kapellimestari (Brasilia):

— Sellaista, mitä olen nähnyt täällä, saattaa tavata vain siellä, missä tosiaankin pidetään arvossa rauhaa. Veljeily festivaalissa on meille suuri enne paremmasta tulevaisuudesta. Eläköön rauha ja ystävyys!

RAUL GORIGOYTIA, chileläinen lääkäri:

— Olen syvästi liikuttunut sydämellisestä ja ystävällisestä vastaanotosta!

LILLIBIL FREDRIKSEN, norjalainen koulutyttö:

— Moskovan festivaali on elämäni suurin tapahtuma. Kukaan meistä ei halua sotaa!

ENRIQUE PINILLA, säveltäjä (Peru):

— Tähänastinen käsitykseni Neuvostoliitosta pohjautui vain elokuviin, mutta nyt olen nähnyt sen omin silmin. Festivaalin avajaiset muodostivat ainutlaatuisen näyn.

MORRIS BLOCK, veturinkuljettaja (USA):

— Olen varma siitä, että kuudennen maailmanfestivaalin tapaiset parveilut edistävät yhteisymmärrystä kaikkien kansojen, eritoten Neuvostoliiton ja Amerikan kansojen kesken.

MISHA ALBRECHT, ylioppilas (Jugoslavia):

— Moskova on avannut sydämensä kaikille festivaalin osanottajille. Se on ottanut meidät vastaan avosylin. Festivaali säilyy kauan muistissamme.

Festivaalipäivinä Moskovassa järjestettiin kansainvälinen valokuvanäyttely. Valok. J. Tshernyshev.

Hl. "Kronstadt" on saapunut Kuubasta sokerilastissa Nahodkaan.

Satamamiehiä.

NAHODKAN SATAMA

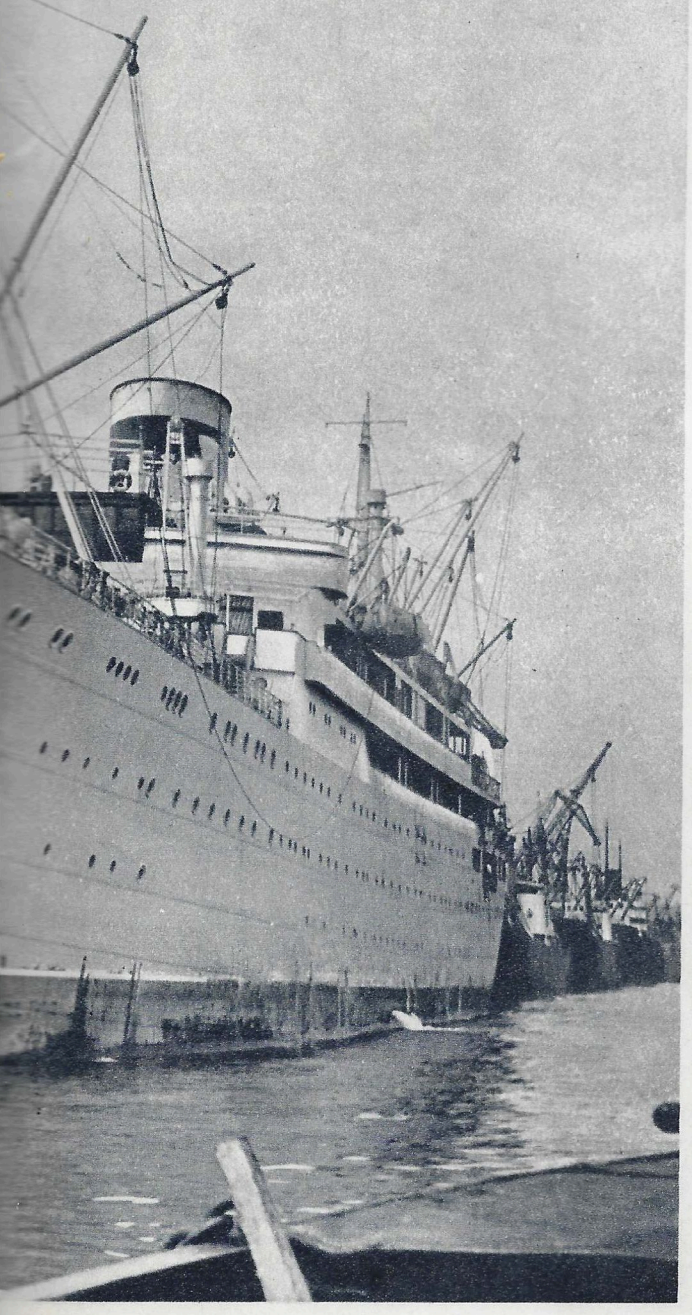

Ihmiskäsi ei paljonkaan kosketa lastia.

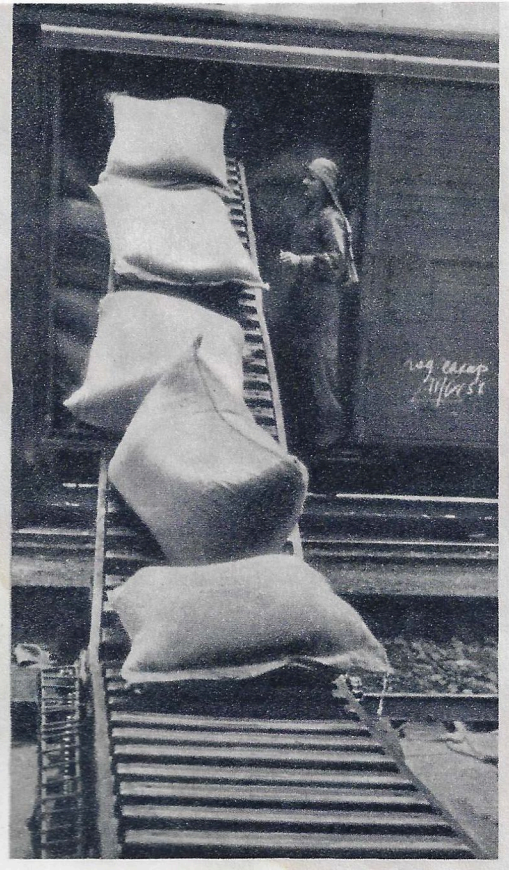

Japanin nuoret matkustivat festivaaliin Nahodkan kautta.

Isiä jäljitellen.

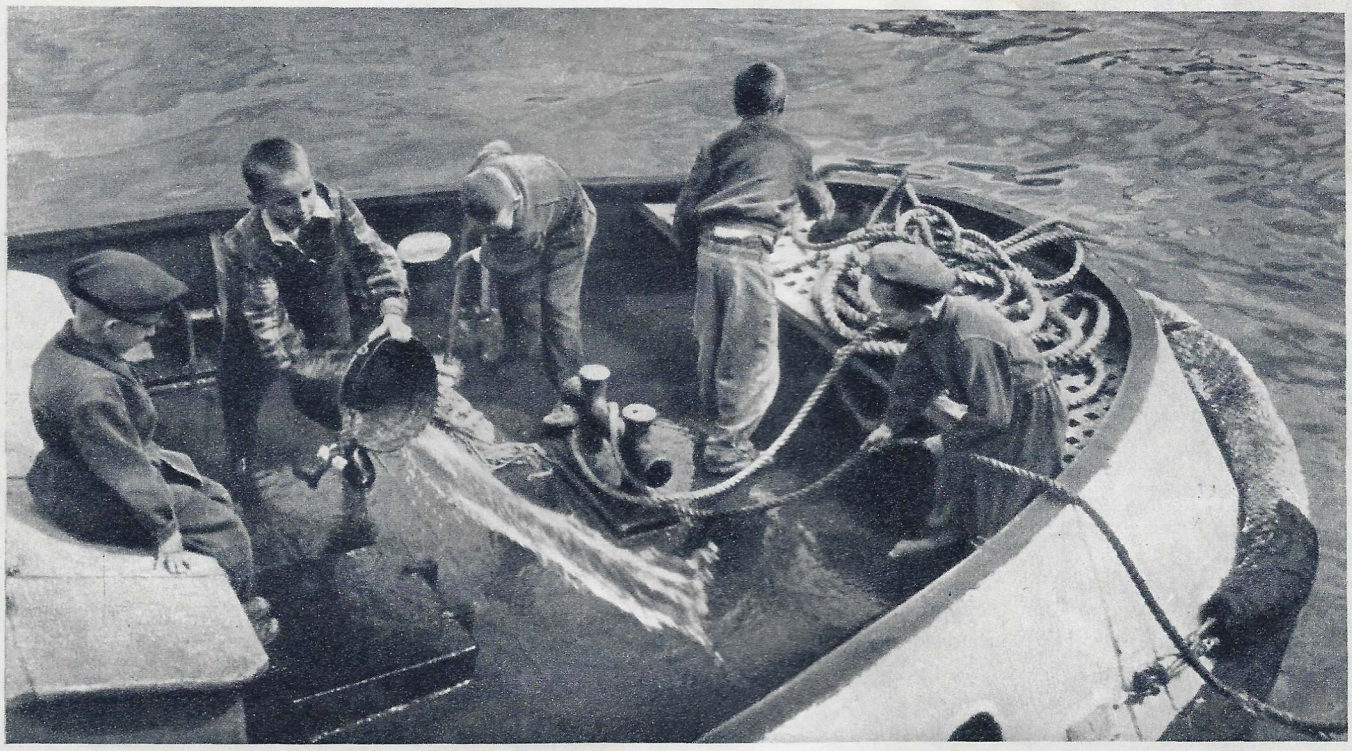

Valok. J. Tshernyshev.

MERIVALTA

Neuvostoliiton kauppalaivaston ministeri, tekniikan tohtori V. G. BAKAJEV kertoo:

Neuvostoliitto on suuri mannermaa- ja merivaltio. Sen rantoja huuhtelee kolme valtamerta ja kaksitoista merta; merirajoja on sillä yli neljäkymmentätuhatta kilometriä.

Lehtemme kirjeenvaihtaja on pyytänyt Neuvostoliiton kauppalaivaston ministeriä V. G. Bakajevia kertomaan lukijakunnallemme maan meriliikenteen kehityksestä.

— Meriliikenteellä on suuri merkitys Neuvostoliiton talouselämälle, — ministeri sanoi. — Neuvostovallan perustamisesta kuluneiden neljänkymmenen vuoden aikana kauppalaivastomme on perinpohjin uudistettu. Käytännöllisesti katsoen on luotu kokonaan uusi laivanrakennusteollisuus, joka tuottaa tekniikan viimeisten saavutusten mukaan varustettuja aluksia. Lähivuosina saamme siltä vielä parempia ja nopeakulkuisempia laivoja. Kuudennen viisivuotissuunnitelman aikana tonnistomme lisääntyy kuivalastilaivojen osalta 1 140 000 tonnilla ja tankkilaivojen 460 000 tonnilla. Matkustajalaivastomme koneteho kasvaa 198 000 hevosvoimalla. Meille rakennetaan aluksia sekä kotimaisilla, että ulkomaisilla, mm. Suomen, Tanskan, Hollannin, Belgian ja Puolan telakoilla.

Neuvostoliiton lipun voikin nykyisin tavata kaikilla merillä, käyhän maamme kauppaa yli kuudenkymmenen maan kanssa.

Kauppalaivastomme kuljettaa nykyisin rahtitavaraa neljä kertaa enemmän kuin 1913. Tämä on luonnollisesti vaatinut ei vain tonniston lisäämistä ja laajasuuntaista miehistökoulutusta, vaan myöskin satamien uusimista ja rakentamista. Erikoisesti niitä on rakennettu Perä-Pohjolaan ja Kauko-Itään. Niiden joukkoon kuuluu myös Nahodkan satama.

NUORIN JOUKOSSA

Rantaviiva kaartui näköpiiriin yhä selvemmin. Lakkapäiden takaa näkyi karuja kallioita, joihin pirstoutuivat mahtavat myrskyaallot.

Armeijan kuljetusalus "Amerika" oli merihädässä Japanin meren luoteisosassa. Aallot ajoivat sitä kiivaasti rantaa kohden. Kun kaikki yritykset estää laivan ajautuminen kalliolle tuntuivat turhilta ja ranta oli jo vajaan puolen kilometrin päässä, avautui kallioiden lomasta silmien eteen leveä sola. Laiva pääsi hiljaiseen lahdelmaan, jonka tyynessä peilipinnassa kuvastuivat rantamaiseman kukkivat kunnaat.

Poukaman löysi siis merimiehet sattumalta. Siitä se sai nimensäkin — Nahodka (Löytö). Kerrottu tapaus sattui lähes sata vuotta sitten — 1859.

Neuvostoliiton laajojen pohjoisten ja itäisten alueiden vetäminen taloudellisen ja sivistyksellisen toiminnan piiriin sekä maan kansainvälisen kaupan jatkuva laajeneminen vaati uuden ison kauppasataman perustamista Tyynenmeren rannikolle. Sen paikaksi valittiin Nahodka.

Siitä ei ole kulunut vielä kovin pitkää aikaa, mutta nykyään Nahodkan satamaan mahtuu jo kaksikymmentä valtamerilaivaa kerralla. Kaupungissa on katuja lähes kaksikymmentä kilometriä. Sinne on rakennettu laivakorjaamo, jonka telakoille voidaan nostaa suurimmankin luokan aluksia, perustettu kalajalostamo ja useita muita tuotantolaitoksia, luotu lukuisia asuinkortteleita, istutettu puistoja jne. Kaupungin tärkein laitos on kuitenkin satama, jonka varastoihin mahtuu kymmenien valtamerialusten lasti.

Monien maiden liput ovat jo ehtineet liehua Nahodkan laiturien vierustalla. Sen partailla kuullaan tuon tuosta kiinaa ja englantia, espanjaa ja japania, saksaa ja hollantia. Nahodka on johtavia satamia Neuvostoliiton Kauko-Idässä. Sieltä lähetetään koneita, elintarvikkeita ja teollisuustavaroita Kamtshatkalle ja arktisille alueille, Sahalinille ja Kurileille. Sinne saapuu sokeria Kuubasta ja kankaita Kiinasta, siellä otetaan vastaan Japanin, Vietnamin ym. maiden tuotteita.

Elämä satamassa kuohuu yötä päivää. Lukuisat nosto-, siirto- ja kuljetuslaitteet laivaavat ja purkavat lastia lakkaamatta.

Nahodka on jo maailman kaikilla merikartoilla. Sitä pitävät suuntanaan sadat merien kyntäjät. Se on avoinna niille kaikkina vuodenaikoina ja millaisella säällä tahansa.

Kuulu kaksikko vesillä. . .

HÄVINNEET VOITTAJINA

. . . ja kuivalla.

Kolme olympiamestaria

KIRJ. J. RUBIN.

Valok. N. Volkov.

Seuraavassa hiukan sotkuinen kertomus kolmesta olympiavoittajasta, joiden kohtalot ovat kietoutuneet kiinteästi toisiinsa.

Esittelemme heidät vanhimmasta päästä lähtien.

Juri Tjukalov täytti 22 vuotta Helsingissä olympialaisten aikana. Syntymäpäivänsä oli kuitenkin kaukana hänen ajatuksistaan: miehen mieltä askarrutti ennen kaikkea vene, pitkä, terävänokkainen sukkula, kevyin kaikista soutualuksista. Se oli tehty arvokkaista puulajeista, sellaisistakin, joista tehdään soittovälineitä. Tuollainen vene on kallis ja vaatii tavattoman hellävaraista hoitoa; sen saattaa helposti puhkaista peukalolla. Mutta sillä voi saavuttaa yli 15 km tuntinopeuden. Yhdessä venemestari J. Karpatshevin kanssa Tjukalov tarkasti Leningradista tuodun veneensä ja, helpotuksesta huokaisten, totesi sen saapuneen täydessä kunnossa.

Tätä ennen Juri Tjukalov oli kahdeksan vuotta soutanut urheiluseura Krasnoje znamjan kahdeksikossa, samassa joukkueessa, joka 1951 voitti Moskovajoella Neuvostoliiton mestaruuden. Kukaan ei silloin aavistanut, että kahdeksikon seitsemäs mies — Juri Tjukalov — aikoi jättää joukkueensa. Kaikessa hiljaisuudessa hän oli kokeillut voimiaan kaksiairoisella ykkösellä ja huomannut pääsevänsä hyviin tuloksiin. Seuraavana kesänä hän jo pääsikin tässä lajissa maan mestariksi.

. . .Soutukilpailut Meilahdessa alkoivat toisena olympiapäivänä. Toisessa välierässä Tjukalov kohtasi Amerikan nimikuulun Kellyn, vuoden 1920 olympialaisvoittajan pojan. Monet ennakoivat Kellyn voittajaksi, mutta saivatkin nähdä hänen jäävän kauas jälkeen.

Loppukilpailuissa Tjukalovilla oli kova koitos austraalialaisen Woodin kanssa. Sekin ratkesi Tjukalovin eduksi ja toi hänelle kultamitalin. Muutamaa tuntia myöhemmin hänelle annettiin myös Philadelphian soutuklubin kultamitali, joka on jo vuosia sitten säädetty annettavaksi yksikköjen sarjan voittajalle.

Juri Tjukalov on lapsesta lähtien elänyt urheilun ilmapiirissä. Hänen isänsä Sergei Tjukalov pelasi aikoinaan jalkapallojoukkueissa ja setänsä Vasili Tjukalov on tunnettu luisteluvalmentaja. Pikku-pojasta lähtien Juri on ollut stadionien ja urheilukenttien vakinainen kundi. Kilpailut ja harjoitukset ovat olleet alituisena puheenaiheena hänen ympärillään. 13-vuotiaasta Juri ryhtyi harjoittelemaan soutua.

Kuluvan vuoden kesäkuussa tämä Tjukalov lopetti Leningradin taideteollisuuskorkeakoulun. Urheilun ohella soutajaa kiinnostavat uudet valaisinmallit, puuleikkaukset ja taidevalanta. Hän pitää taiteista, ei päästä ohi tilaisuutta käydä taulunäyttelyssä tahi museossa. Hän saattaa tuntikaupalla viihtyä musiikin ja runojen parissa.

Siinä luonnekuva kertomuksemme ensimmäisestä sankarista. Nyt esiteltäköön toinen, joka kolme vuotta sitten tuotti monta karvasta hetkeä Juri Tjukaloville.

Eräänä sateisena päivänä Moskovan Dynamon vesiurheiluasemalle ilmaantui muuan poika, joka alkoi seurata soutajia kuin varjo ja kärttää päästä veneeseen. Pojan itsepintaisuus herätti valmentaja Jevgeni Danjushevskissa halun tutustua häneen lähemmin. Pojan nimi oli Aleksandr Berkutov ja hän halusi ehdottomasti kokeilla voimiaan kaksiairoisella ykkösellä.

Berkutovin "taistelukaste" — alokkaiden kilpailu 1952 — ei ollut kovin innostava. Ulkohankainen kakkonen, jonka perämiehenä oli valmentaja Danjushevski ja airoissa Berkutov ja eräs toinen aloittelija, kesken kaiken kaatui. . .

Aika riensi. Alkoivat vuoden 1954 mestaruussoudut. Alkuerissä Berkutov pääsi parempiin tuloksiin kuin Tjukalov. Berkutovin erä sattui kuitenkin olemaan paremmalla säällä, jonka vuoksi voitto ei tuonut hänelle tuntuvaa tyydytystä. Loppuerä alkoi onnistuneesti Tjukaloville. Berkutov ei tuntunut olevan vedossa. Tilanne muuttui vasta loppumatkassa. Berkutov tavoitti kilpaveikkonsa. Hänen aironsa vetäisivät 32 kertaa minuutissa. Tjukalov ei jaksanut vastata samassa tahdissa. Jo kolmensadan metrin päässä maalista Berkutov näki Neuvostoliiton mestarin antavan periksi.

Päinvastoin kuin muusoja ja kaunotaiteita harrastava Tjukalov, hänen voittajansa suosii urheilun ulkopuolella tekniikkaa, laskutikkua ja piirustuslautaa. Hän päättää piakkoin naftateollisuuskorkeakoulun.

Olemme nyt piirtäneet kuvan kertomuksemme kahdesta sankarista. Viimevuotisissa Neuvostoliiton spartakiaadeissa piti ratkaistaman — kumpi heistä pääsisi Melbourneen edustamaan maataan yksikköjen sarjassa. Niin olisi käynytkin, ellei tielle olisi tullut kertomuksemme kolmas sankari. . .

Spartakiaadeja edeltäneessä koitoksessa Juri Tjukalov ja Aleksander Berkutov joutuivat tunnustamaan voittajakseen nuoren Vjatsheslav Ivanovin. Hän on nyt 19-vuotias. Kun katselee Ivanovia, niin on vaikea uskoa, että tuon laihahkon nuorenmiehen paino on 92 kiloa — niin sopusuhtainen on hänen 188 senttiä pitkä kehonsa.

Vjatsheslav Ivanov tuli soutuhalliin ensimmäisen kerran talvella 1953. Hän ihastui ikihyväksi kirkkaasti valaistuun lämpimään suojaan ja koko siihen ilmapiiriin, joka vallitsi kesäasusteissa puuhailevien poikien ja tyttöjen kansoittamassa hallissa. Hän kirjoittautui nuorten soutukerhoon.

Uusi tulokas kävi uutterasti opin päähän kiinni, mutta Moskova-joen vapauduttua jääkahleista hävisi hän jonnekin ja ilmaantui näköpiiriin vasta talvella. Hän oli ollut kesän maalla. Avovesille hän lähti tosissaan vasta kesällä 1955. Alussa valmentaja Igor Demjanov pani hänet neloseen, sitten kakkoseen ja lopulta ykköseen.

Urheilukausi oli kuumimmillaan. Tjukalovista ja Berkutovista liikkui maine ympäri maan. 17-vuotias Ivanov pääsi osanottajaksi maan mestaruuskisoihin ja tuli kolmanneksi. Soutumme historia ei ollut kuullut noin nopeata nousua alokkaasta kärkitiloille. Se oli ennätys jo sinänsä.

Ivanov on harvinaisen harvapuheinen ja flegmaattisen näköinen, mutta hänessä piilee ehtymätön kilpailuhalu. Hän harjoittelee uutterasti soutaen harva se päivä kolmekymmentä kilometriä.

Tutustuttuamme nyt kertomuksen kaikkiin henkilöihin, voimme siirtyä seuraamaan tapausten tämänjälkeistä kehitystä.

Vuoden 1956 elokuun pilvisellä ja tuulisella alkupuoliskolla Moskovan lähistössä pidettiin akateemiset soutukisat. Kyseessä oli Neuvostoliiton kansojen spartakiaadien mestaruus. Yleisen huomion kohteena oli yksikköjen loppuerä. Kumpi voittaa: Tjukalov vai Berkutov?

Jos heiltä itseltään olisi kysytty: ketä he pitävät varmimpana voittajana, he olisivat kuin yhdestä suusta sanoneet — Vjatsheslav Ivanovia. Vaara oli niin ilmeinen, että se vaistomaisesti lähensi toisiinsa näitä niin erilaisia kilpaveikkoja.

Soudun voitti Ivanov. 18-vuotiaasta nuorukaisesta tuli maan ykkönen. Seuraillessaan tulokasta Tjukalov ja Berkutov olivat jo monta kertaa ajatelleet siirtymistä kahdenmiehen veneeseen. Ivanovin loistavan loppukirin jälkeen he pyysivätkin saada kokeilla kilpailujen ulkopuolella ulkohankakakkosella ja saavuttivatkin parhaimman ajan, jättäen kauas jälkeensä Igor Jemtshukin ja Georgi Zhilinin EM-veneen.

Ivanovin tuottama tappio pakotti Berkutovin ja Tjukalovin siirtymään kakkoseen ja saavuttamaan ensimmäisen yhteisvoittonsa.

Spartakiadien jälkeen neuvostosoutajat lähtivät kohta Jugoslaviaan, kauniilla Bled-järvellä pidettyihin Euroopan mestaruuskilpailuihin. Sielläkin Ivanov antoi vakuuttavan näytteen vastustamattomasta loppukiristään viimeisillä 200—300 metrillä. Hän sai jälleen kultamitalin. Tjukalov ja Berkutov pääsivät myös kullalle. Uusi kakkonen menestyi erinomaisesti. Kaikki kolme nuorta miestä olivat siis mainiosti sijoittuneet veneisiin.

Edessä oli kuitenkin vielä kovempi koetus: XVI olympiakisat. Austraaliassa olivat koolla koko maailman valiot. Ivanovin hermoileva ja kuohahteleva temperamentti oli käydä kalliiksi loppuerässä. 1800 metrin kohdalla austraalialaisten toivo — MacKenzie oli edellä ainakin kolme veneenmittaa. Yleisö ulvoi — mutta kahdensadan metrin päässä maalista Ivanov teki sellaisen riuhtaisun, että tuntui kuin veneeseen olisi pantu perämoottori. MacKenzie ei pystynyt vastaamaan samalla mitalla, hän oli jo soutanut itsensä väsyksiin. Viimeisellä kahdellasadalla metrillä kilpa ratkesi Ivanovin eduksi.

Entä tappion synnyttämä kaksikko? Sekin pärjäsi erinomaisesti. Ulkomaisten tarkkailijoiden mukaan Tjukalov ja Berkutov olivat ylivoimaisia. Loppuerässä he jättivät toiseksi tullutta USA:n joukkuetta neljällä veneenmitalla. Heinäkuussa 1957 Tjukalov ja Berkutov kilpailivat Englannissa, Henleyn regatassa, voittaen loistavasti Englannin Bakerin ja Spracklenin ja saaden haltuunsa kunniamaljan "Kaksoisairot". Elokuussa pidetyissä kolmansissa kansainvälisissä nuorisokisoissa Tjukalov ja Berkutov tulivat myös ensimmäisinä perille.

Hävinneistä tuli täten voittajia.

Berkutov seurustelee vuoroin Moskvitshin. . .

. . . vuoroin Tjukalovin kanssa.

Mutta, Vjatsheslav Ivanov on aina yksin.

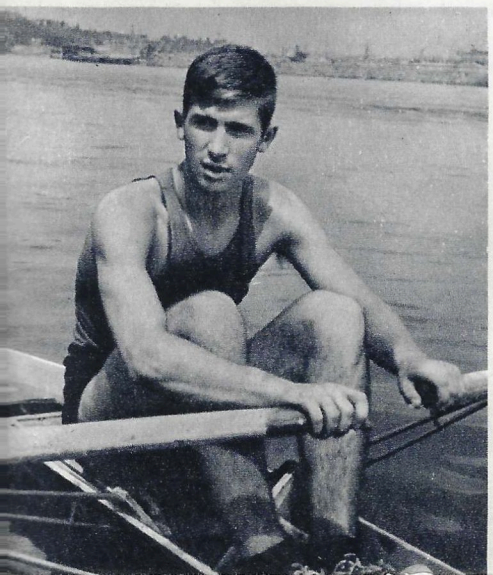

Bussi on tarjonnut loistopaikan eräille festivaali-vieraille. **Valok. A. Garanin, V. Kivrin ja J. Halip.**

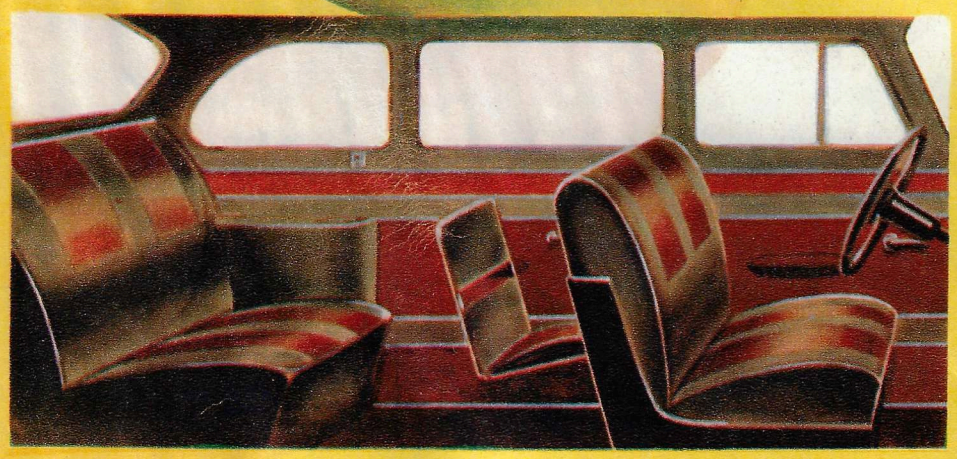

Lihatshevin tehdas Moskovassa ryhtyy lähiaikoina valmistamaan uusia korkeinta laatuluokkaa edustavia seitsenpaikkaisia henkilöautoja ZIL-111. Sen suunnittelijat ovat pyrkineet luomaan käyttöominaisuuksiltaan hyvän mallin, joka ei toistaisi muiden tämän luokan vaunujen muotoja. Etsiskelyt ovat johtaneet ratkaisuun, jonka ansiosta tehdas voi ilman suurempaa ajan ja varojen hukkaa muuttaa vastaisuudessa auton ulkoasua korin etu- ja takaosan sekä siipien kustannuksella.

ZIL-111 on varustettu V-muotoisella kahdeksansilinterisellä 200 hv. moottorilla, joka kuluttaa bensiiniä keskimäärin 20 litraa 100 kilometrillä. ZIL-111:n suurin kulkunopeus on 160 km tunnissa. Tiedot täsmentyvät lähemmin kokeiluissa. Moottorin verrattain pieni koko on sallinut laajentaa vaunun sisätiloja yleiskoon siitä lisääntymättä. Ohjaus on automatisoitu. Vaihdelaatikko toimii automaattisesti ajonopeudesta ja maastosta riippuen. Tarpeen tullessa kuljettaja voi kuitenkin puuttua tähän prosessiin nappulakoskettimien avulla. Hydraulinen ohjausvahvistin, jarrujen tyhjiövarmistin ja sisäkumittomat matalapainerenkaat takaavat ajoturvallisuuden suurimmillakin nopeuksilla.

Matkustajien mukavuutta lisäävistä seikoista mainittakoon lämmitys- ja ilmastointilaitteet, lasien sähköhydrauliset nostimet ja radiovastaanottimen sääntely etu- sekä takaistumilta.

Insinööri A. Karpenko.

Kuvissa ZIL-111:n mallikappale.

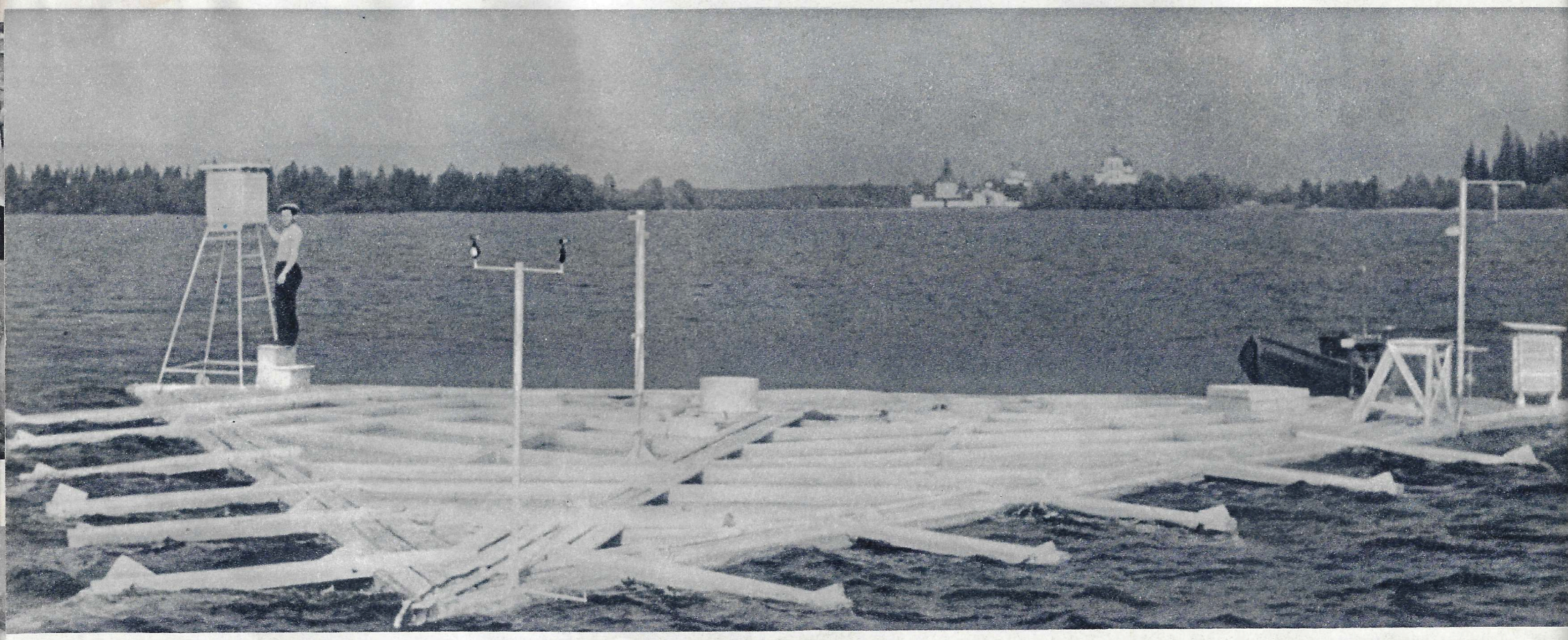

Veden haihtumista mitataan Valdai-järvellä.

NEUVOSTOLAISIA ELOKUVAMAINOKSIA

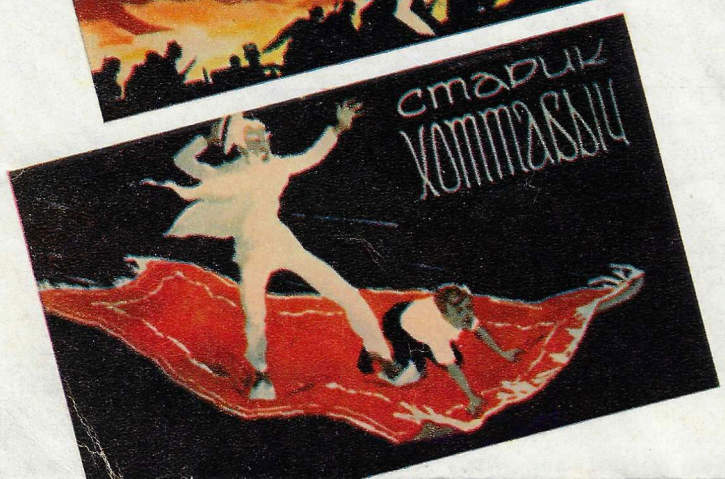

ZiL-111

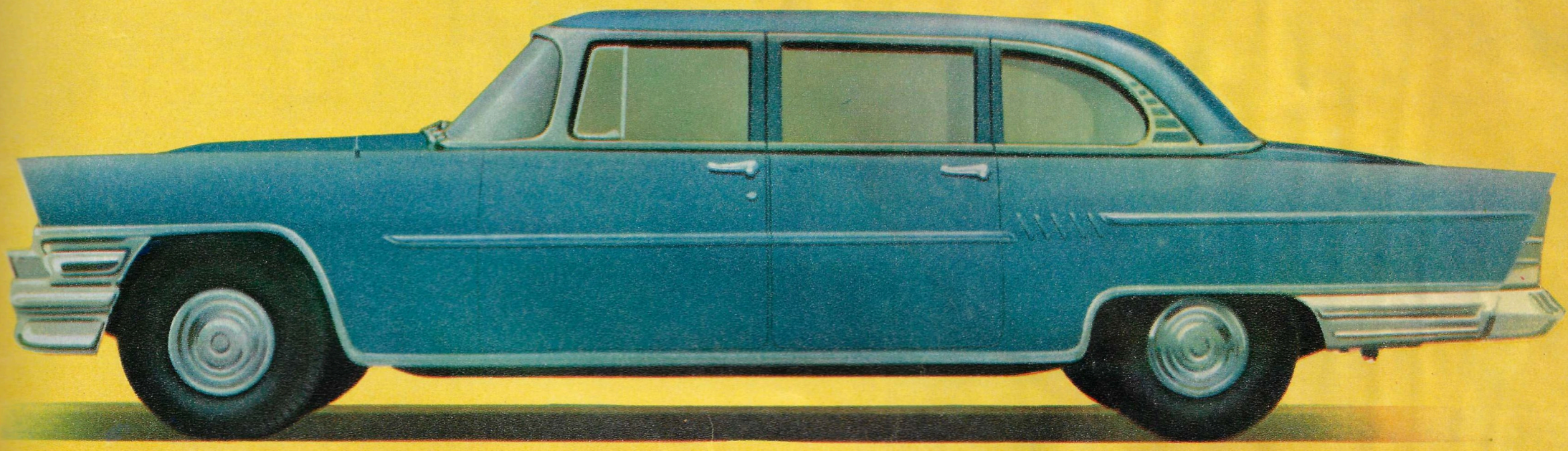

VALDAILLA

Valok. G. Lipskerov.

Kun vesi putoaa maahan sadepisaroina tahi lumihiutaleina, kulkee se sen jälkeen hyvin mutkikkaan tien ennenkuin päätyy jokeen tai suurempaan vesimäärään. Vähintään yhtä mutkallinen on tehtävä, joka nousee eteen, kun käydään määrittelemään veden virtamääriä, sen haihtumista ja koostumista sadepilviksi. Näitä vesitaseen kolmea elementtiä tutkitaan valtion hydrologisen laitoksen Valdain laboratoriossa. Mainittu laboratorio sijaitsee Valdai-nimisen vanhan pikkukaupungin lähistöllä Neuvostoliiton euroopanpuoleisen osan kauniissa luoteiskulmassa, mistä mahtava Volga-älti saa alkunsa.

Valdain laboratorio käsittää monenlaisia hydrometrisiä ja virrantutkimuslaitteita sekä veden ja maaperän kosteuden haihduttimia, pohjavesien tutkimuskaivoja ja säähavaintoasemia.

Siellä suoritetaan myös tavallisia tasohavaintoja ja virrannopeusmittauksia sekä tutkitaan kansantaloudellisesti tärkeitä tieteellisiä ongelmia. Valdain laboratorion tutkimustuloksia sovelletaan laajalti voimalaitoksia ja keinojärviä rakennettaessa, soiden kuivauksessa sekä metsien istuttamisessa.

Valdailla käyvät praktiikalla vesirakennusalan teknikot, opiskelijat ja tiedemiehet. Myös muiden maiden asiantuntijoita käy siellä perehtymässä neuvostolaisten ammattiveljiensä työkokemukseen ja tutkimuksiin, jotka rikastavat hydrologista tiedettä.

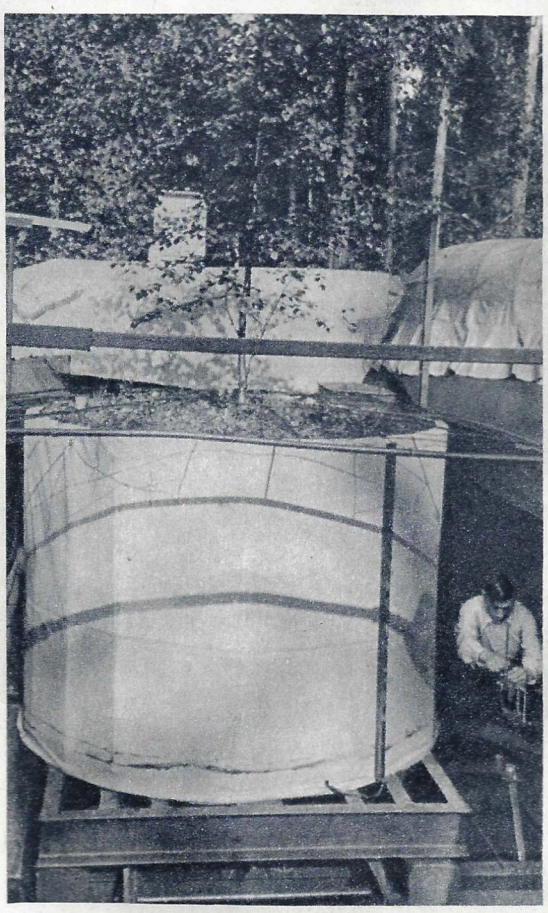

Suuressa metallitynnyrissä kasvaa koivu. Tarkat vaakalaitteet punnitsevat jokaisen puusta haihtuvan vesipisaran.

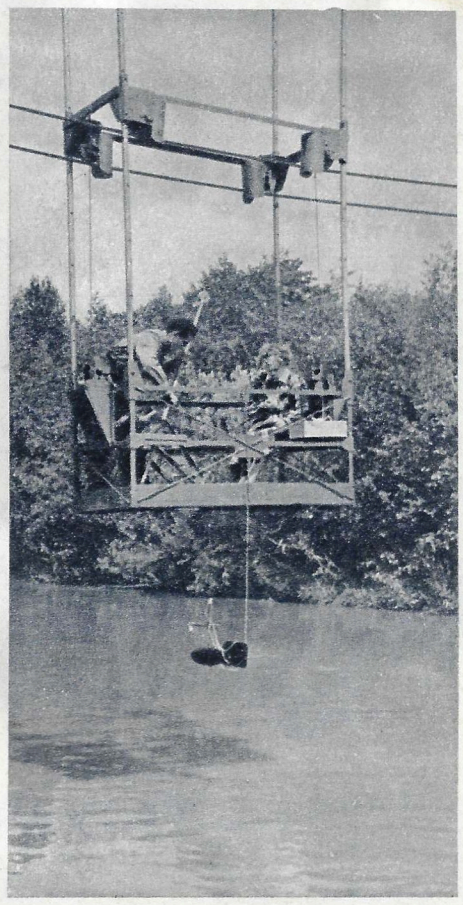

Virrannopeuden mittausta Polomet-joella.

Elokuvamainosten valmistaminen on muodostunut maassa itsenäiseksi grafiikan alaksi, jolla työskentelee suuri joukko lahjakkaita taiteilijoita. Seuraavassa näemme muutamia neuvostotaiteilijain viime aikaisia elokuvamainoksia: 1. ''Palonkajo Kladnon yllä'' (tshekkoslovakialainen elokuva). Tait. N. Zaharzhevski. 2. ''Hottabytsh-ukko'' (neuvostoelokuva). Tait. B. Kondratjev. 3. ''Enkeli vuoristossa'' (tshekkosl. elok.). Tait. M. Heific. 4. ''Tuttavuus'' (intial. elok.). Tait. B. Zelenski. 5. ''Hän rakastaa teitä'' (neuvostoelok.). Tait. B. Rudin. 6. ''Salaperäiset matkamiehet'' (kiinal. elok.). Tait. R. Savostjuk. 7. ''Harvinainen ura'' (puolal. elok.). Tait. B. Rudin. 8. ''Tie luoksesi'' (ruotsal. elok.). Tait. R. Davydov. 9. ''Korkeus'' (neuvostoelok.). Tait. B. Zelenski. 10. ''Kelpo Anita!'' (neuvostoelok.). Tait. L. Fraiman.

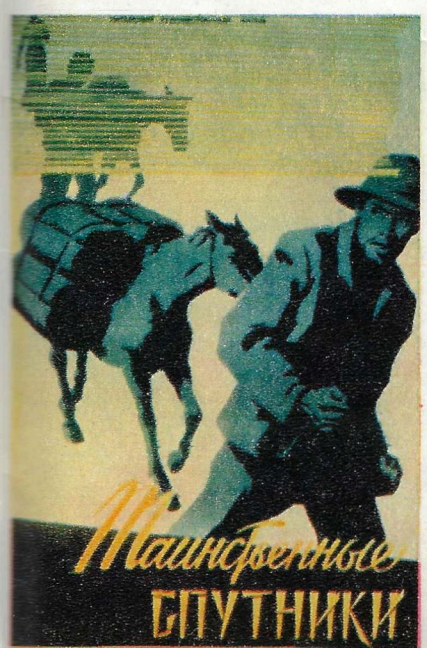

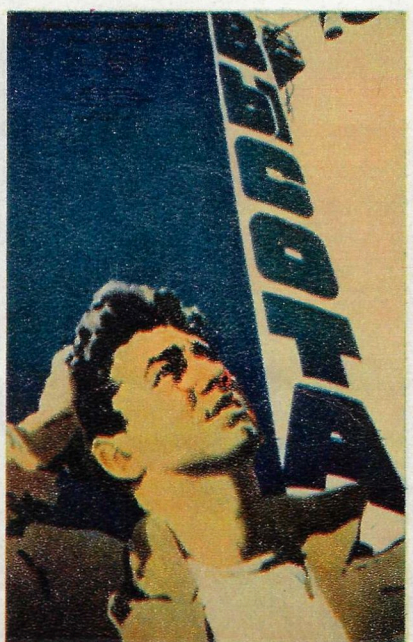

Tiedemies Nikolai Mantsevitsh on eräs niistä neljästäkymmenestä, jotka voittivat Volga-auton.

Valok. V. Ruikovitsh.

ARPAJAISVOITTOJA

On hauskaa saada kolmella ruplalla auto — tai edes moottoripyörä, radiogramofoni, turkki, kello, jääkaappi jne. Sattuuko sellaista? Sattuu kyllä. Tällainen onni kohtasi monia, jotka osallistuivat maailman nuorisofestivaalin edellä Neuvostoliitossa järjestettyihin arpajaisiin. Näitä onnen lempilapsia oli yli kaksi miljoonaa ja voittojen yhteisarvo nousi kahteensataan miljoonaan ruplaan.

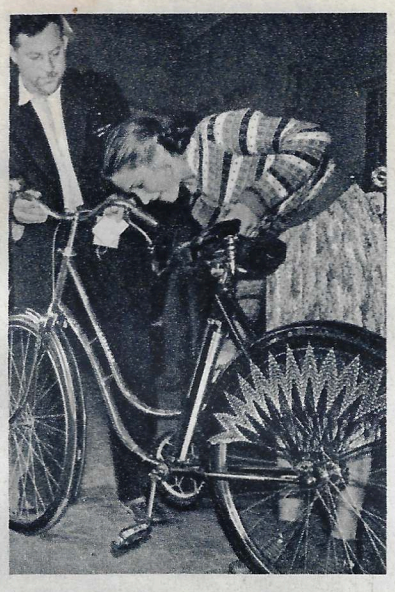

Ira Abramenkovalle oli isä luvannut ostaa polkupyörän. Arpajaisonni ehätti kuitenkin isän edelle.

Koneenkäyttäjä Ivan Lenshinin arpajaisonni ei osunut aivan oikeaan — poikamiehelle ompelukone.

Opiskelija Rosa Musihina koettelee sensijaan tyytyväisenä arpajaisturkkiaan.

Sähkömies Vladimir Rjazantsevista tuli pianoharmonikan haltija, joten hänen ei auta muu kuin opetella soittamaan.

Ompelija Jevgenia Konstantinovskajan toive on toteutunut. Hän on voittanut radiogramofonin.

— Voihan tyttökin porhaltaa moottoripyörällä, arvelee kellotehtaan työntekijätär Valentina Kosareva.

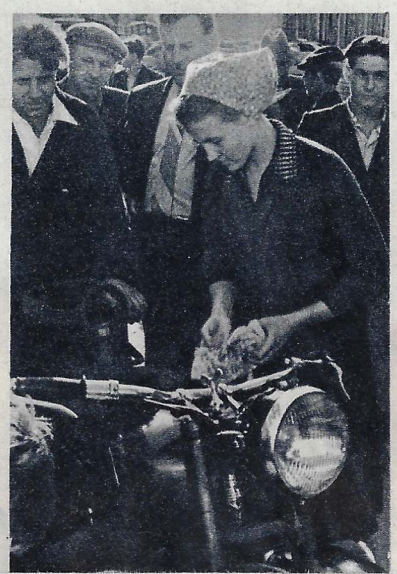

OMA TALO

33 000 000 uusiin asuntoihin

KIRJ. V. ILLESH. **Valok. A. Garanin.**

BELGIALAISEN LUKIJAN KYSYMYS. Monsin kaupungissa (Belgiassa) asuva eläkkeennauttija Alex Shoonbroodt on lähettänyt lehdellemme kirjeen, jossa sanotaan: "Belgiassa vuokrat nielevät 25 prosenttia työläisen palkasta. Olen kuullut, että teillä tämä prosentti on alempi. Mitä arvelette kirjoituksesta, jossa kosketeltaisiin Neuvostoliiton työläisten mahdollisuuksia oman talon rakentamiseen ja verrattaisiin niitä Belgian työläisten mahdollisuuksiin?" Herra Shoonbroodt kirjoittaa, että hyvin pienen talon voi Belgiassa rakentaa 300 000 frangilla. (Neuvostoliiton valtionpankin kurssin mukaan 300 000 frangia vastaa 24 000 ruplaa).

Vastaamme hänen kirjeeseensä. Mitä vuokriin tulee, niin Neuvostoliitossa ne eivät nouse yli 10 prosentin palkasta. Useimmassa tapauksessa ne vaihtelevat 5—6 prosentin välillä. Lisäksi 4—6 henkinen perhe saa 5—15 prosentin alennuksen. Emme salaa sitä, että asunto-ongelma on maassamme vielä päiväjärjestyksessä varsinkin suurissa teollisuuskaupungeissa. Se selittyy kahdella syyllä: toinen niistä on kaupunkien väkiluvun nopea kasvu voimakkaan teollistamisen yhteydessä, ja toinen — viime maailmansodan aiheuttamat tuhot. Meillä rakennetaan paljon, ehkä enemmän kuin missään muualla. Niinpä sotaa seuranneiden 11 vuoden aikana kaupungeissa ja työläisyhdyskunnissa on muuttanut uusiin asuntoihin hyvän joukon yli 33 miljoonaa ihmistä. Ellei sota olisi jättänyt kodittomiksi niin monia kansalaisia, asunto-ongelma olisi tänään jo paljon helpompi eikä vaatisi enää 10—12 vuotta tullakseen ratkaistuksi.

Lehtemme aikaisemmissa numeroissa on kerrottu, että Neuvostoliiton kartoille on merkitty 860 uutta kaupunkia. Edelleen olemme kertoneet niistä tehdasmaisista menetelmistä, joita rakennustöissä käytetään, sekä valtiovallan ja ammattiyhdistysten tuesta niille tuotantolaitosten työläisille, insinööreille ja virkailijoille, jotka omakohtaisella työpanoksella tahtovat jouduttaa heille tarkoitettujen talojen rakentamista. Nyt koetamme vastata belgialaisen lukijamme kysymyksen jälkiosaan — omien talojen rakentamista koskevaan.

VOLOKOLAMSKIŇ MAANTIE. Kuusitoista vuotta sitten, vuoden 1941 lopulla annetuissa sotatiedonannoissa tuosta maantiestä käytettiin nimitystä "Volokolamskin suunta". Tuohon 126 kilometrin päässä Moskovasta länteen sijaitsevaan kaupunkiin johtavalla tiellä käytiin silloin kiihkeitä taisteluita. Hitleriläiset perääntyivät ja tällöin polttivat, räjäyttivät tai muuten tuhosivat kaiken, mitä heidän tielleen sattui. He aikoivat muuttaa koko seudun "niemandslandiksi" — "ei kenenkään maaksi". Neuvostoihmiset kuitenkin tiesivät, kenen maata se oli. Kuinka paljon sisältyykään työtä, kieltäytymistä ja ylvästä kärsivällisyyttä seutukunnan asukkaiden sanoihin: "Meillä on pantu kaikki kuntoon jo ajat sitten!"

Istran etukaupungissa huomiomme kiintyi pieneen tehdasyhdyskuntaan. Koivujen ja kuusien välistä vilkkui kymmeniä uusia pikku taloja. Toiset niistä olivat tiilestä, toiset kuonabetonista, toiset puusta rakennettuja. Kaikissa oli valkoiset tiilikatot. Eräillä rakennustonteilla laskettiin talojen perustuksia ja toiset olivat vasta raivausasteella.

Päätimme pistäytyä ensimmäiseen taloon, jonka otaksuimme olevan jo asutettu, koska aidalla oli nukenvaatteita kuivamassa. Ovella meidät otti vastaan nainen, jonka esiliina oli aika tavalla maalissa.

— Täältähän tuleekin vieraita, käykää sisään! Mutta älkää panko pahaksenne, huoneet eivät ole vielä aivan kunnossa...

SOPIMUS. Koska olimme suurkaupungista, missä ei rakenneta yhden perheen taloja, olimme kiinnostuneet kaikesta — niin teknillisestä kuin juridisestakin puolesta.

Talon isäntä, sorvari Grigori Gamajun, keskeytti lattianmaalauksen ja vanhoille ammattimiehille ominaisella touhukkuudella levitti eteemme muutamia papereita. Siinä oli asianmukainen sopimus, tonttikartta ja rakennuspiirustukset.

— Tämä on tehdasvalmisteinen tyyppitalo, esitteli Gamajun. Se tuotiin tänne suoraan varastolta viidellä kuorma-autolla. Kolme miestä, minä tietysti neljäntenä, pani seinät ja muut osat pystyyn. Perheeni on nelihenkinen ja meille tulee tähän kolme huonetta ja keittiö. Muureja emme tee, sillä laitamme keskuslämmityksen. Maksoin tästä talosta 22 219 ruplaa. Perustus ja seinien pystyttäminen tuli maksamaan 5 tuhatta ruplaa. Siis yhteensä 27 tuhatta.

Tontista, jolle talon ohella oli ehtinyt ilmaantua jo pieni puutarha (12 omenapuuta, 6 kirsikkapuuta, 10 karviaismarjapensasta ja 300 mansikkapensasta) sekä pieni kasvimaa, ei hänen ollut tarvinnut maksaa mitään. Valtio jakaa tällaisia tontteja ilmaiseksi ehdolla, että rakentaja istuttaa palstalleen vähintään 3—4 hedelmäpuuta ja 12—15 marjapensasta sekä kolmen vuoden kuluessa rakentaa talon ja pitää palstansa ympäristön maliikelpoisessa kunnossa.

Työläisyhdyskunta rakennusvaiheessa.

— Syksyllä muutan — sanoi Konstantin Smirnov.

MUUT MAHDOLLISUUDET. Voiko työläinen rakentaa talon ilman, että hänen tarvitsisi erikoisemmin supistaa tavallisia menojaan? Sorvaaja Gamajun vastasi empimättä: ''Voi''. Entä mitä arvelevat toiset rakentajat?

Tiedustelimme asiaa sähköasentaja Konstantin Smirnovilta. Hän sanoi:

— Kolmen huoneen kivitalo tulee maksamaan minulle 18 000 ruplaa. Tehtaalta olen jo saanut sitä varten kuusi ja puoli tuhatta ruplaa.

— Kuinka niin?

— Hyvin yksinkertaisesti! Tehtaan johto on ottanut huolekseen hankkia meille rakennustontit ja rakennusaineet sekä toimittaa piirustukset ja välittää valtion omakotilainat. Jokainen rakentaja voi saada 10 000 ruplan lainan seitsemän vuoden maksuajalla. Käytännöllisesti katsoen maksuaika on pitempikin, koska lainan kuoletus alkaa vasta rakennuksen valmistumishetkestä.

Projektiovastaanotin ''Moskva'', jonka heijastin on 900×1200 mm.

UUSIA NÄKÖRADIOVASTAANOTTIMIA

Näköradio elää Neuvostoliitossa voimakasta kehityskautta. Vastaanottimien tuotanto on sitten vuoden 1950 viisikymmenkertaistunut. Lähiaikoina valmistuu kymmeniä uusia televisiokeskuksia. Teollisuus on laskenut viime aikoina kauppaan useita uusia näköradiovastaanottimia, joissa on käytetty puolijohteita ja pienoisputkia. Eniten levinneitä ovat vastaanottimet, joiden heijastin on 210×280 mm. Tosin on sellaisiakin, joiden heijastimen pinta-ala käsittää kokonaisen neliömetrin.

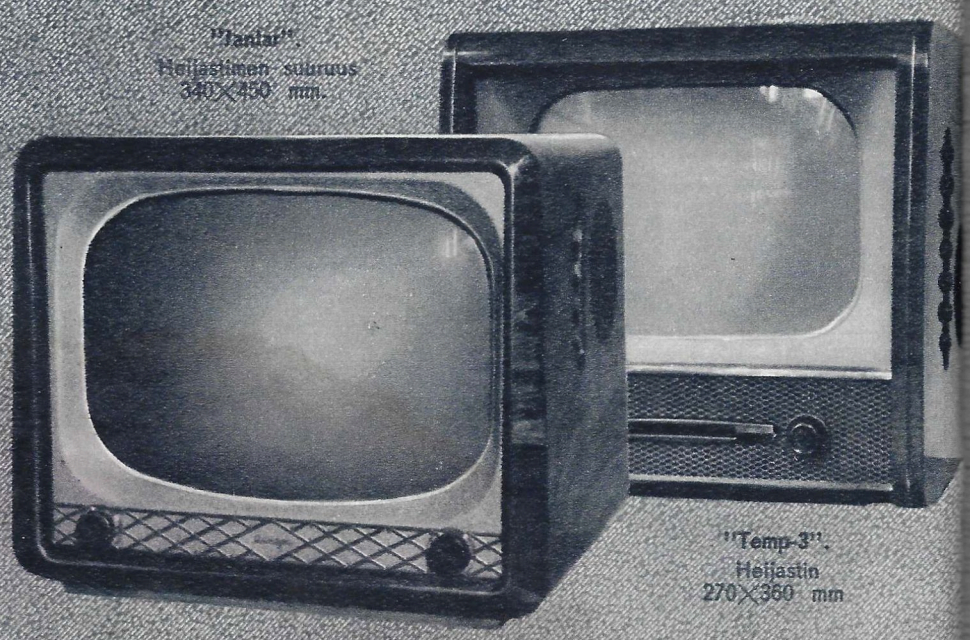

''Tantal''. Heijastimen suuruus 340×450 mm.

''Temp-3''. Heijastin 270×360 mm

KOKOUS. Se oli vakava tilaisuus. Työläiset esittivät vaatimuksia ja tekivät käytännöllisiä ehdotuksia. Tehdashallinnon ja ammattiosaston edustajat kuuntelivat tarkkaavaisesti. Tehtaan johtajalla oli myös vaatimuksia ja huomautuksia. Hän esitti toisille rakentajille moitteita sisustustöiden laadusta (työläisen on asuttava kunnollisesti rakennetussa ja mukavassa huoneistossa). Toisia hän moitti lainavarojen hitaasta ja epätäydellisestä käytöstä ja siitä, että eräät rakentajat eivät noudata aikataulua tiilen, puutavaran ja sementin noutamisessa varastolta.

Meille selitettiin, että tuotantolaitos toimittaa näitä materiaaleja työläisille halvalla hinnalla. Lisäksi jokainen rakentaja voi saada kerran viikossa maksuttomasti neuvoa insinööreiltä. Kaikki tämä on omiaan alentamaan rakennuskustannuksia. Tehtaan hallinto, ammattiosasto ja omakotirakentajat itse pohtivat innokkaasti töiden jouduttamista ja niiden laadun parantamista, jotta rakennusalue kehittyisi mahdollisimman pian ja nykyaikaiseksi.

Kokouksessa päätettiin, että tehtaan insinöörit ja ammattiosaston toimikunnan edustajat käyvät talonteoksilla katsomassa, millaista apua kukin rakentaja tarvitsee. Hiukan myöhemmin kirjeenvaihtaja tapasi tehtaan johtajan (kuvassa oikealla) eräällä rakennustontilla keskustelemassa kaasumies Ivan Bikinin kanssa talon piirustuksista.

PÄIVÄRINTEENTIE on eräs työläisyhdyskunnan ensimmäisiä katuja. Katuluettelo kasvaa nopeasti, sillä sadat perheet rakentavat omakotitaloja.

Mikäli belgialainen eläkkeennauttija haluaa asiasta tarkempia tietoja, hän voi kirjoittaa uuteen työläisyhdyskuntaan osoitteella: Stantsija Snigiri, Kalininskoi zheleznoi dorogi, poselok rabotshih zavoda ogneuporov, Solnetshnaja ulitsa, dom G. G. Gamajuna.

— Tulevan talon nuori isäntä ja talonvahti.

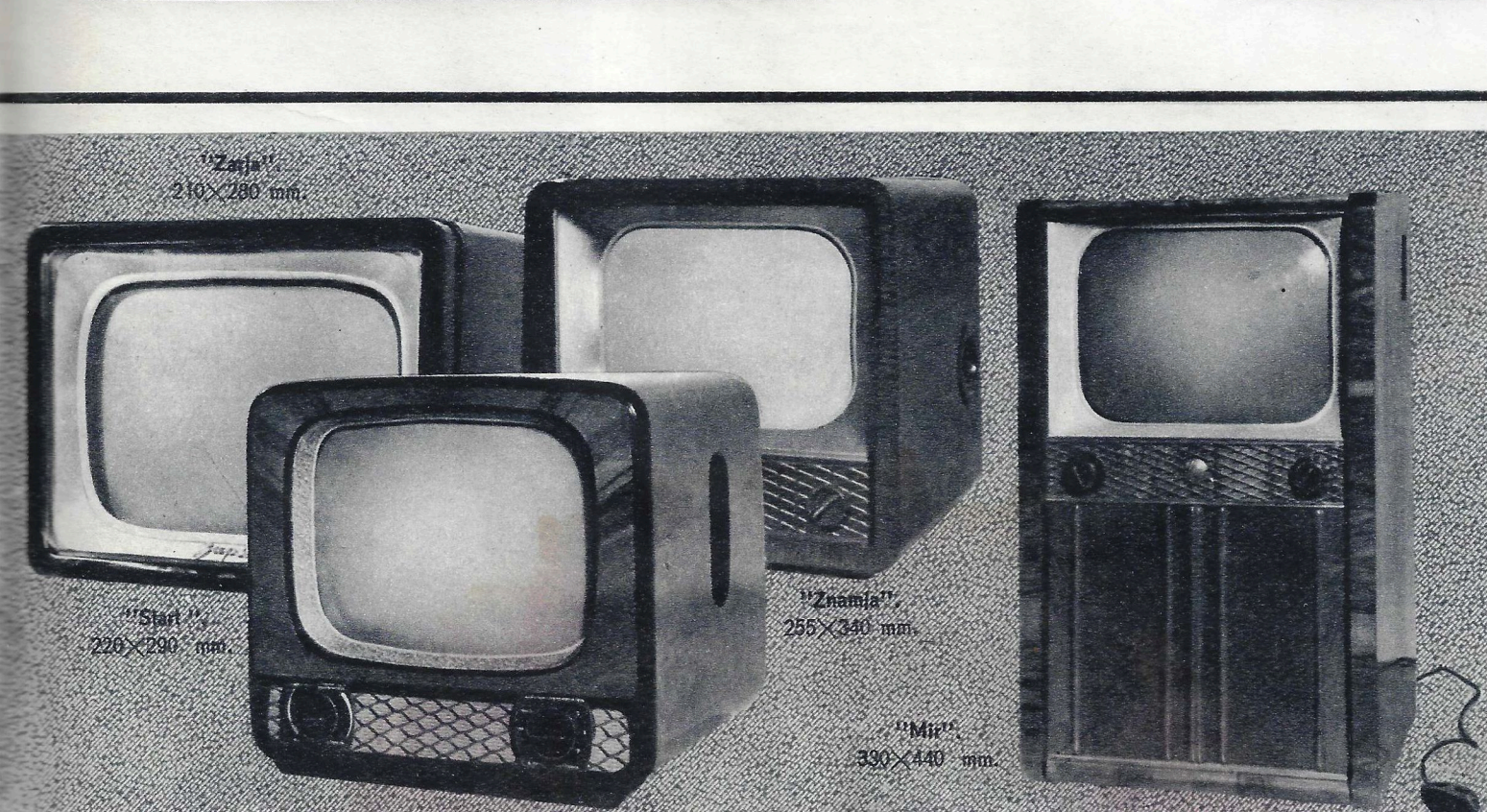

Festivaaliyö

Valok. J. Korolev.

Moskovan festivaali oli lukemattomien kansallispukujen paraati.

Valok. J. Tshernyshev.

Festivaalivierailla on puheenvuoro:

JOHANNES VIDMANN, professori (Saksan demokraattinen tasavalta):

— Olemme sosiaalisesta ja poliittisesta asennoitumisesta riippumatta yhdistyneet festivaalin aikana edistämään kansojen keskinäistä ymmärtämystä.

HENRI COSTA, ylioppilasurheilija (Ranska):

— Olen kirjaimellisesti mykistynyt siitä järjestyneisyydestä, voimasta ja kauneudesta, jota neuvostourheilijat ovat meille näyttäneet; heitä rakastetaan Ranskassa, ja olemme hyvin ylpeitä voidessamme tavata heitä.

HEKTOR ESCKOBAR, laulaja (Uruguay):

— Minulla on ollut onni havaita laulujemme ilahduttavan moskovalaisia ja tuntea heidän sympatiansa. Ajattelen koko ajan, että nuorisomme tie onneen kulkee neuvostonuorison valitsemaa tietä.

OTHMAN AHMAD ISMAIL (Egypti):

— Oli sade, kun lähestyimme Moskovaa. Oisestä ajasta ja sateesta huolimatta rautatieasemilla oli paljon ihmisiä meitä tervehtimässä. Egyptin valtuuskunnan autojen ilmaantuessa Moskovan kaduille jouduimme väenpaljouden piiritykseen. Meitä tervehdittiin lämpimästi ja sydämellisesti. Moskovassa asuvat muhamettilaiset syleilivät egyptiläisiä. Eläköön ystävyys!

ACQUAH GEORGE A., ylioppilas (Ghana):

— Hymystä ja kädenpuristuksesta olemme helposti tunteneet neuvostoihmisen, jolla ei ole mitään ennakkoluuloja ihonvärin, rodun tahi uskonnon suhteen. Olen ihastuksissani työkansalle pystytettyjen rakennusten suurenmoisuudesta, ihmisten liikkumisvapaudesta ja Neuvostoliiton hallituksen ponnisteluista kansan elintason kohottamiseksi.

MARCEL SABOURIN, taiteilija (Kanada):

— Katolilaisena haluaisin lausua kaikkien maiden ja uskontokuntien edustajille: Olemme rauhan ja ystävyyden puolesta!

RICHARD HARRIS, taiteilija (Irlanti):

— Venäjän kansa on mielestäni totuuden personoituma. Venäläisillä on onni hallita kaikille yhteistä kieltä — kansan kieltä.

DUDLEY SUTTON, taiteilija (Englanti):

— Olen nähnyt Ulanovan ja Bolshoin baletin Lontoossa. Olen nähnyt neuvostobalettia myös Moskovassa. Olen ihastunut venäläiseen balettiin. Venäläiset tanssit ovat hurmaavia.

ASSIMATIS FOTILAS, lakimies (Kreikka):

— Suuri kaupunki, suuri maa, suuri kansa!

JEAN MONORAL, ylioppilas (Guadeloupe):

— Yhdessäolotilaisuudet Moskovassa jättivät minulle vaikutelman, että aidon ilon ja suurimpien saavutusten lähteenä on rauhanomainen työ.

JOSÉ ENRIQUE GAMA (Meksiko):

— Jokainen festivaalitilaisuus antaa intoa miljoonille ihmisille.

H. G. (Espanja):

— Neuvostoihmisten sydämellisyydellä ei ole rajoja.

ROBO JEAN-MARIE (Guiana):

— Festivaali on parhain keino, jolla kansat tulevat tuntemaan toisensa lähemmin. On liian paljon ennakkoluuloja, jotka erottavat ihmisiä. Mutta välittömissä kosketuksissa nämä ennakkoluulot katoavat.

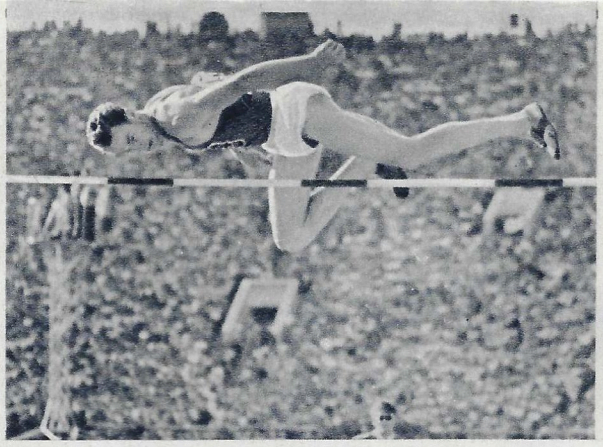

Vasemmalta oikealle: 1. Tanaka Keiko (Japani) valokuvaa neuvostoliittolaisia voimistelijoita. 2. J. Stepanov (Neuvostoliitto) tekee ystävyyskisojen korkeushyppyennätyksen — 213 cm. 3. B. Shahlin (Neuvostoliitto), kisojen voimistelumestari. 4. ”Tässä on meidän kämppämme!” Suomen painijoukkueen valmentajat huoneessaan. 5. I. Pipine (Neuvostoliitto) 1 500 m juoksun voittaja.

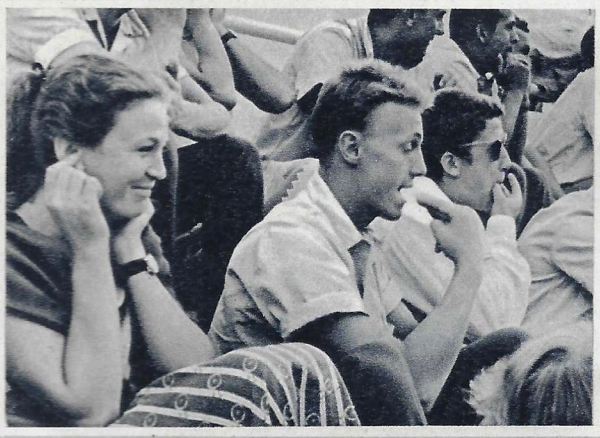
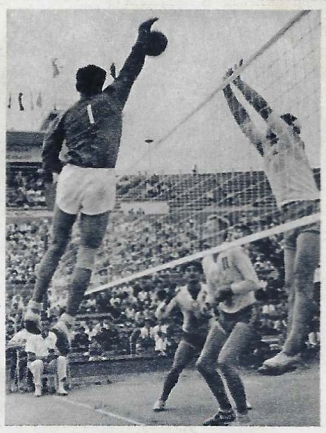
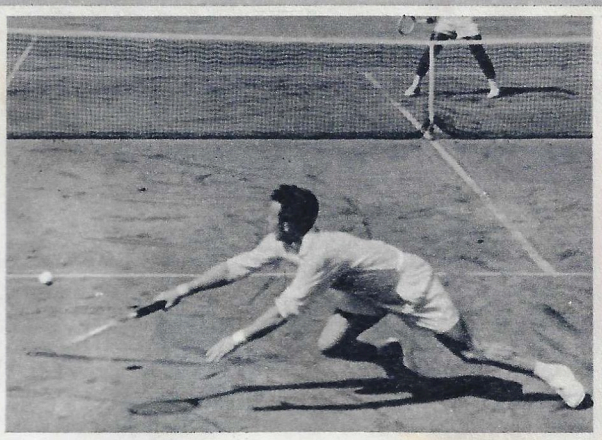

1. Välähdys ottelusta Unkari—Neuvostoliitto. Koripalloilun voittivat unkarilaiset. 2. Katsomon reagointia kentän tapahtumiin. 3. Puolan ja Neuvostoliiton lentopalloilijat vastakkain. 4. Itävaltalainen A. Huber voitti verkkopalloilun. 5. Oikealla M. Skupilová (Tshekkoslovakia) onniteltavana 400 m vapaauinnin jälkeen.

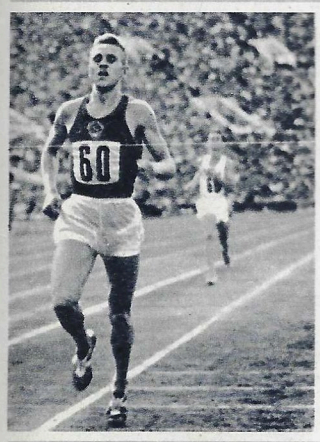

1. P. Bolotnikov (Neuvostoliitto) 10 000 m juoksun voittaja. 2. Rugbya. Pelaamassa ovat Tshekkoslovakian ja Walesin ”Henehi”-seuran joukkueet. 3. Kylläpä maittaa! 4. O. Ženková (Tshekkoslovakia) jousiammunnassa. 5. Tshen Tszin-kai (Kiinan kansantasavalta) tekee uuden maailmanennätyksen.

1. Naisten voimistelumestari L. Latynina (Neuvostoliitto). 2. Kymmenen kilometrin kajakkimelonnan voittaja S. Andersson (Ruotsi) ja toiseksi tullut J. Jatsinenko (Neuvostoliitto). 3. Kolmiloikan voittaja brasilialainen da Silva yläilmoissa. 4. Nurmipallon voittivat puolalaiset. 5. United pressin kirjeenvaihtaja A. Pedersen ”vartiopaikallaan”.

ИГРЫ МОЛОДЕЖИ МОСКВА 1957

KOLMANNET YSTÄVYYSKISAT

Valok. M. Botashev, V. Rulkovitsh ja TASS:in kuvapalvelu.

Nuorison kolmannet kansainväliset ystävyyskisat muodostuivat varsin edustaviksi. Osanottajia oli 46 maasta. Eräinä päivinä kilpailuja pidettiin seitsemässätoista eri lajissa, ohjelman käsittäessä kaikkiaan 23 lajia. Kisojen aikana tehtiin kolme maailmanennätystä, 51 ystävyyskisojen ennätystä sekä 46 eri maiden kansallista ennätystä. Varsin kuvaavaa on, että huipputuloksiin ja ennätyksiin pääsivät ennen kaikkea nuoret, joista monet olivat ensimmäistä kertaa mukana näin suurissa kansainvälisissä kilpailuissa.

Maailmanennätysten parantajista mainittakoon ensiksikin kevyen sarjan painonnostaja Viktor Bushujev. Kolmen nostoliikkeen summaksi hänellä tuli 385 kiloa. Bushujev on ammatiltaan viilari ja työskentelee Gorkin sähkölaitoksella. Vuosi sitten pidetyissä Neuvostoliiton spartakiaadeissa hän pääsi seitsemännelle tilalle.

800 metrin juoksun voittaja, puolalainen Tadeusz Kazimierski on 22-vuotias. Tämä kesä on hänen kolmas yleisurheilukautensa. Kazimierski paransi Moskovassa ystävyyskisojen ennätystä saaden ajakseen 1 min. 48, 2 sek.

Kolmansien ystävyyskisojen aikana monet XVI olympialaisten voittajat ja maailmanmestarit saivat tyhjentää tappion kalkin. Olympialaismestarit — soutajat Vjatsheslav Ivanov, Gratsian Botev ja Pavel Harin (Neuvostoliitto) sekä Leon Rottman (Romania), nyrkkeilijät Vladimir Safronov (Neuvostoliitto) ja Wolfgang Berendt (Saksan demokraattinen tasavalta), kävelijät Leonid Spirin (Neuvostoliitto) ja Norman Reid (Uusi Seelanti) joutuivat päästämään kultamitalit sivu suun, aivan uusille nimille.

Haluaisimme kiinnittää huomiota erääseen tuollaiseen tulokkaaseen — Brestin jokisataman työläiseen Valentin Naumoviin. Hän sai kaksi mieskohtaista kultamitalia, voittamalla 500 ja 1 000 metrin melonnan, ja pääsi osalliseksi vielä kolmanteenkin Neuvostoliiton voittoisan viestijoukkueen jäsenenä.

Oikeudenmukaisuuden nimessä on kuitenkin myönnettävä, että monet olympiamestarit pitivät kutinsa. Nyrkkeilijä Nikolae Linca (Romania), voimistelija Larisa Latynina (Neuvostoliitto), kolmiloikkaaja Ademar F. da Silva (Brasilia) säilyttivät ensitilan ja varmistivat johtoasemansa.

Lähes kaksiviikkoisten kisojen tärkein piirre oli se rehdin ystävyyden ilmapiiri, joka niissä vallitsi. Siitä puhuivat urheilijat, tuomarit ja kansainvälisten liittojen johtomiehet.

Erotessaan urheilijat toivottivat menestystä toisilleen, sanoen:

— Näkemiin, hyvät ystävät!

M. Olgin.

Festivaalin osanottajien huulilta

JOUSSEF ABOU HAMMOUD, asianajaja (Syyria):

— Moskovalaisten rauhanrakkaus ja elämäniloisuus ovat tehneet mitä syvimmän vaikutuksen. Olemme havainneet, että teidän suuri kansanne toimii kaikella päättäväisyydellä rauhan puolesta. Pidämme korkeassa arvossa sitä moraalista tukea, jota neuvostoihmiset antavat arabien vapaustaistelulle.

ELSA MARÍA SÁENZ FERRETO, ylioppilas (Costa Rica):

— Totesin, että sosialismi on mahtava voima.

A. H. (Irak):

— Emme unohda koskaan sitä rakkautta ja myötätuntoa, joka ympäröi meitä Moskovassa!

RENE CLERISSI, asianajaja (Monaco):

— Täällä veljeyden ilmapiirissä maailman nuoret ovat käsittäneet, että tulevaisuus kuuluu heille ja että tuo tulevaisuus on rauhassa ja ystävyydessä.

S. N., opettaja (Jordania):

— Saimme vakuuttavan osoituksen rakkaudesta ja ystävyydestä, jota venäläiset tuntevat arabialaisia kohtaan.

SONOM, laulajatar (Mongolia):

— Festivaalissa on kaikki niin suuremoista, että väsymys on unohtunut, ainoana pyrkimyksenä on nähdä mahdollisimman paljon. Ahmin itseeni neuvostotaidetta ja yritän tutustua kapitalistisista maista ja siirtomaista saapuneitten ammattitovereni elämään niin läheisesti kuin suinkin.

CARLO LOFFREDO, viihdeorkesterin johtaja (Italia):

— Tämänpäivän nuorista voi tulla huomenna poliittisia johtajia. Olen varma, että he eivät unohda festivaalipäiviä.

SYDNEY ADOLPHUS LATTY (Jamaika):

— Haluamme kaikkien kansojen elävän sovussa ja ystävyydessä.

M. J. HAMEEN, opettaja (Ceylon):

— Olemme haltioissamme Moskovan asukkaiden hyväntahtoisuudesta ja ystävyydestä. Festivaali on nuorten rauhanpuolustajien kansainvälinen yleiskokous.

PRABHA POTCHANA (Thaimaa):

— Tärkeintä on, että olemme solmineet täällä ikuiset ystävyyssiteet. Jos nuoret saavat mahdollisuuden tavata useammin, niin maailma kokonaisuudessaan pääsee pian parempaan yhteisymmärrykseen.

ABDUL GHAFFAR DABIRI, toimitsija (Länsi-Afrikka):

— Tunnemme olomme Moskovassa hyvin kodikkaaksi. Täällä ei havaitse minkäänlaista syrjintää. Meille oli kerrottu Neuvostoliitosta paljon pahaa, mutta olemme nähneet päinvastaista.

Festivaalivieraita.
Piirtänyt P. Bunin.

MARCIO MEJÍA RICART (Dominikaaninen tasavalta):

— Venäjällä huomio kiintyy kahteen seikkaan: kansan korkeaan kulttuuritasoon sekä rakentavaan arvosteluvapauteen, jota käyttää koko yhteiskunta.

TENIMI HEDI, opettaja (Tunisia):

— Tunisian nuoriso jatkaa hellittämättä taistelua vapauden ja rauhan puolesta. Se toivottaa Neuvostoliiton nuorisolle onnea ja menestystä!

Festivaalin avajaismarssi: Egyptin nuorison valtuuskunta stadionilla. Oikealla maatalousylioppilaiden seminaarin osanottajat F. Sudal (Kanada) ja V. Lange (Alankomaat) keskustelemassa traktorinkuljettaja V. Balovin kanssa Gorki-kolhoosin pellolla lähellä Moskovaa.

Valok. A. Garanin ja A. Nevezhin.

Urheilukalastajilla oli oma parveilunsa Moskovan ulkopuolella. "Venäläinen haukihan on aivan kuin meikäläinen!" — totesivat suomalaiset.

Valok. J. Korolev.

Festivaalipäivät kuluivat nopeasti, mutta jäivät osanottajiensa mieliin pitkäksi ajaksi eivätkä koskaan häivy jäljettömiin. Niin vakuuttivat Saksan ja Moskovan nuoret Saksan liittotasavallan valtuuskunnan lähtiessä kotimatkalle.

Valok. I. Koshelkov ja B. Trepetov.

Moskovan nuorisofestivaalin päätyttyä alkoi Kievissä Maailman demokraattisen nuorisoliiton kongressi. Liitolla on jäsenjärjestöjä 97 maassa ja niihin kuuluu 85 miljoonaa jäsentä. Kongressin osanottajat asettuivat yksimielisesti rauhan turvaamisen ja atomiaseen kieltämisen kannalle.

Valok. V. Sytshev ja K. Shamshin.

Festivaalin taidekisojen päättäjäiskonsertti pidettiin Moskovan Suuressa teatterissa. Taidekilpailuissa jaettiin 945 palkintoa. Kuvassa amerikkalaiset kansanlaulujen esittäjät Peggy Seeger ja Guy Carawan.
Valok. V. Kivrin ja J. Halip.

Ranskan festivaalivaltuuskunta Moskovan Sherbakovin kaupunginosan nuorten vieraana. Erotessa vaihdettiin osoitteita, jotta solmittuja ystävyyssuhteita voitaisiin jatkaa kirjeellisesti.
Valok. V. Ruikovitsh.

"Pikaisiin näkemiin!" Englannin valtuuskuntaa hyvästellään voimakkain kädenpuristuksin.
Valok. A. Pahomov.

Haastattelua

Moskovan festivaalia oli seuraamassa 450 kunniavierasta, joiden joukossa oli mm. UNESCO:n edustaja. Eräät kunniavieraista antoivat lehdellemme haastattelulausuntoja.

NUORISO KÄSITTÄÄ SODAN TYPERYYDEN

Vastaanotto Moskovassa on ollut kaikissa suhteissa mitä sydämellisin. Tämä on koko sen valtuuskunnan mielipide, joka on saapunut Saksan liittotasavallasta. Festivaali on epäilemättä edistävä maailman nuorison keskinäistä tutustumista ja ystävystymistä sekä sodan typeryyden käsittämistä. Viime maailmansodan osanottajana tiedän kuinka julmaa ja kaameata sota on. Toivon kaikesta sydämestä, että Neuvostoliiton ihmeellinen eteenpäinmeno jatkuisi ja, mikä tärkeintä, ettei uusi sota sitä keskeyttäisi!

ERNST ROWOHLT, kustantaja (Saksan liittotasavalta).

KUIN SADUN IHMELAIVA...

Haluan kertoa kuvalehti Neuvostoliiton lukijoille festivaalin seuraamisen minulle tuottamasta ilosta.

Neuvostokansa näytti meille Moskovassa tulevaisuuden paraatin. Ja kuinka mainiota onkaan, että se oli rauhan, nuoruuden ja ystävyyden paraati! Emme nähneet hyökkäysvaunuja emmekä sotamiehiä, vaan kukkien ja hymyjen valtameren, ystävällisiä tyttöjä ja poikia, jotka täyttivät stadionit, kadut ja teatterit. Toisinaan tuntui kuin olisimme kaikki jonkinlaisessa sadun ihmelaivassa, joka purjehtii häikäisevien valojen ja riemuitsevien äänten keskitse.

INDA RODRIQUES SALAZAR, näyttelijätär (Argentiina).

JÄTTILÄISASKEL RAUHAA KOHDEN

Olen onnellinen saatuani osallistua Moskovan suurenmoiseen nuorisojuhlaan. Neuvostoliiton pääkaupunki teki suuruudellaan ja kauneudellaan minuun valtavan vaikutuksen. Tämä on ihana kaupunki, jossa elämä sykkii ylitsepursuvana. Moskovalaiset ovat kohteliaita ja vieraanvaraisia ihmisiä. Intialaisena minua erikoisesti ilahduttaa heidän ystävyytensä Intian kansaa kohtaan. Nuorison pääpyrkimyksenä on rauha ja olen syvästi vakuuttunut siitä, että nuoriso arvoaan vastaavalla panoksella edistää tämän ylevän päämäärän saavuttamista. Tahtoisin vielä lisätä, etten kuudennen maailmanfestivaalin aikana kuullut ainoatakaan sanaa, joka olisi tähdätty mitään maata vastaan. Moskovan nuorisopäivät olivat jättiläisaskel rauhaa, keskinäistä kunnioitusta sekä edistystä kohden.

HARSH DEV MALAVIYA, "Economic review"-lehden toimittaja (Intia).

PIIRTÄJIEN FESTIVAALIKUVIA

Eri maista festivaaliin saapuneet kuvataiteilijat tekivät toimituksemme pyynnöstä lehdellemme eräitä piirroksia.

Mielipiteitä vaihdetaan.
Piirt. Robert Freund (Saksan liittotasavalta).

Eri kansojen lapsia.
Piirt. Jean Verwest (Belgia).

Miten mennä. . ?
Piirt. Jean-Pierre Chabrol (Ranska).

Uteliaita taidestudion ikkunan ääressä.
Piirt. Gerhard Matzat (Saksan liittotasavalta).

Keskustelua.
Piirt. Olga Feikova (Tshekkoslovakia).

Merkkien ystävä.
Piirt. Robert Freund (Saksan liittotasavalta).

Yksilöllinen näkemys.
Piirt. Pierre van Fleteren (Belgia).

Ghanan edustaja.
Piirt. Juri Masjutin (Neuvostoliitto).

KAKSI MAAILMAA

JEAN-PIERRE CHABROL, ranskalainen kirjailija.

Kun saavuin kuluvan vuoden kesällä Moskovaan, mieleeni muistui eräs vanha valokuva. Olin nähnyt sen alkuvuodesta 1945; palvelin silloin luutnanttina Ranskan ensimmäisessä armeijassa. Kävimme taisteluja Saksan alueella ja olimme lähestymässä Itävallan rajaa. Oli ilta kun eräässä pikkukaupungissa etelä-Schwartzenwaldissa tulin natsien kirjakauppaan, jota tykkimme olivat pahasti runnelleet. Kirjakaupan lattialla näin kuvaston, jossa oli nimi ''Jalkaväki Idässä'' ja alaotsake ''Saksan voittamaton jalkaväki!!!'' (Niin, siinä oli tosiaan kokonaista kolme huutomerkkiä!). Minua ihmetytti eräs kuva, joka oli otettu 1941 jossain pienessä venäläiskylässä. Siinä nähtiin vanha parrakas venäläinen talonpoika ja vieressä jättiläiskokoinen SS-mies, asetakki auki, karvainen rinta paljaana, typerä voitonhymy kasvoilla. Kuva oli varustettu allekirjoituksella: ''Kaksi maailmaa''. Hämmästelin erikoisesti kuvan karkeaa propagandistista asetelmaa: kokonaista kansakuntaa yritettiin alentaa kuvaamalla sitä vanhuksen hahmossa, kun taas natsilaumoja yritettiin ylentää valitsemalla edustushahmoksi nuori atleetti. Tarkemmin katsellessani käsitin kuitenkin, että tuo halpahintainen temppu ei ollutkaan onnistunut: vanhuksen katse oli niin viisas ja henkevä, että koko hänen olemuksensa herätti myötätuntoa — mitä ei suinkaan voinut sanoa röyhkeästä natsista!

Samanlaisia keinoja on käytetty usein myöhemminkin Neuvostoliittoa ja rauhaa vastaan. Äskettäin päättyneen erinomaisen nuorisofestivaalin eräs ansio onkin siinä, että se paljasti kaikki nuo valheelliset karrikatuurihahmot. Festivaaliin kerääntyi lukuisia nuorisovaltuuskuntia. Mitä moninaisimpia poliittisia ja filosofisia katsomuksia sekä uskomuksia edustavat nuoret sopivat osallistumisesta siihen. Pidettiinhän festivaali Moskovassa, jonka kaikki halusivat nähdä omin silmin. Ja he näkivät sen. Monet heistä, tulematta suinkaan kommunisteiksi, saattoivat itse havaita kuinka karrikeerattuja hahmoja neuvostovastainen propaganda oli heille tarjoillut. Useimmat Moskovassa käyneistä eivät ryhdy enää itse levittämään vanhaa mustamaalausta, vaan suhtautuvat siihen tästä lähtien vähintään yliolkaisesti. Jo sekin, että he kohauttelevat olkapäitään rauhan vihollisten pitäessä puheitaan jossain Bellevuen kapakassa, Lontoon kahvilassa tahi Tel Avivin klubissa, on festivaalin erinomainen ansio.

Vastapainona neuvostovastaisille pilakuville Neuvostoliiton ystävät ovat turvautuneet toisenlaisiin hahmoihin, tosin vähemmän karkeisiin, mutta kuitenkin puutteellisiin. Niinpä Ranskassa on julkaistu ihannekuvia, joissa sota ja voitto on aina esitetty ilman ainoatakaan verenpisaraa ja sotamiehet moitteettoman puhtaina kuin vastikään teatteripukimosta tulleina. Neuvostoliittoa puolustaessaan sen ystävät ovat maalanneet valoisia akvarelleja, joissa neuvostoihminen on kuvattu aina kauniiksi, suureksi, voimakkaaksi ja nerokkaaksi.

Nämä kaksi alituisesti vastakkainasetettua äärimmäisyyttä — karrikatuuri ja ihannekuva — ovat tyrehdyttäneet keskustelua, joka edistäisi kiistakysymysten ratkaisua ja rauhan lujittamista.

Festivaalin osanottajat, olivatpa he keitä tahansa, havaitsivat, että neuvostoihmiset eivät ole lainkaan sellaisia miksi heitä on kuvailtu — toiset vihasta, toiset ylenpalttisesta rakkaudesta. He eivät ole paholaisia eivätkä enkeleitä, vaan intomielisiä ja päättäviä ihmisiä, jotka käyvät kovaa taistelua: he rakentavat tulevaisuutta. Pilvenpiirtäjiä ei rakenneta niin helposti ja yksinkertaisesti kuin ihannekuvissa maalaillaan. Tunnen ihmisiä, jotka saapuivat festivaaliin nähdäkseen demooneja, mutta näkivätkin ystäviä. Tunnen myös sellaisia, jotka saapuivat nähdäkseen vihdoinkin kaukaisen ihanteensa — milteipä pyhimyksen — mutta tapasivatkin täällä veljensä.

Näinollen festivaali lähensi nuoria vastustajia, jotka tätä ennen olivat viskoneet toistensa kasvoille paholais- ja pyhimyskuvia, mutta jotka nyt saivat mahdollisuuden muodostaa objektiivisen kuvan neuvostoihmisistä, jotka ovat toisten ihmisten veljiä ja haluavat ja tahtovat olla kaikkien ihmisten ystäviä.

Arvokkain mitä nuoriso vei mukanaan festivaalista oli jotain aivan toista kuin merkit ja liinat, jotain sellaista mikä ei ole silmin nähtävissä: se jäi sydämiin ja mieliin ja tulee vielä kauan kantamaan hedelmiä kaikissa maissa. Kävi siis kuten sen natsilaisen valokuvan todellisen ajatuksen: se paljastui neuvostovanhuksen viisaasta olemuksesta eikä röyhkeästä natsista, jonka pää oli ilmeisestikin typö tyhjä. Uuden maailman ihanin saavutus ei ole Lomonosov-yliopisto eikä Volgan—Donin kanava tahi Tupolevin lentokone, vaan neuvostoihmisen sydän. Kahden festivaaliviikon aikana se oli selko seläl-lään koko maailmalle. Ja 34 000 festivaalin osanottajaa tulevat kotimaissaan kertomaan tuosta ihmeellisestä sydämestä, aina avoimesta kaikille, jotka tulevat ja lausuvat taikasanan: Sesam — **''Rauha''.**

Jäljentäminen viittaamatta Neuvostoliitto-lehteen kielletään.

Toimituksen osoite: Moskova, K—9, Moskvininkatu 8. J. V. Stalinille nimetty Leninin kunniamerkillä palkittu Pravdan kirjapaino. Moskova, Pravdankatu 24.

Päätoimittaja N. M. GRIBATSHEV.

— Moskova! Moskova! . .

Valok. S. Kosyrev.

NEUVOSTOLIITTO

N:o 9 1957